ΜΗΔΕΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους

τεύχος 1ο Μάρτιος-Απρίλιος 2013

Μέτωπο αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

Περιεχόμενα

•Αναλύσεις - Κείμενα

1.”Πρώτος Χαοτικός Κύκλος”
- Μηδενισμός και Οργάνωση (σελ. 4)
- Ενάντια στον Αναρχισμό (σελ. 23)

2.”Ο Αναρχικός Μηδενισμός και η Ατομική Εξέγερση” (σελ. 9)

3.”Μηδενιστικές Ανάσες Ζωής στο καυσαέριο του πολιτισμού” (σελ. 13)

4.” (Άλλη) μια χαμένη ευκαιρία ;” (σελ. 17)

•Αφιέρωμα

“Μ. Στίρνερ: Αποσπάσματα για το δίκαιο, το λαό, το κράτος, την κοινωνία και το έγκλημα σε σχέση με το Εγώ.” (σελ. 34)

•Αναδημοσιεύσεις

“Είμαι επίσης ένας Μηδενιστής (Renzo Novatore, 21/05/1920, Μιλάνο)” (σελ. 38)

•Τέχνη

Χαοτενίες (σελ. 42)
1.”Ζωές (Αρθούρος Ρεμπώ, «Εκλάμψεις»)” (σελ. 43)
2.”Άτιτλο” (σελ. 45)
3.Άτιτλο (σελ.46)

Για επικοινωνία με τη συντακτική ομάδα για προτάσεις - σχόλια - ερωτήσεις σχετικά με το έντυπο, μπορείτε να στέλνετε mail στην παρακάτω διεύθυνση: nihilfront@riseup.net

Εισαγωγικό Κείμενο

Μηδενιστική Πορεία

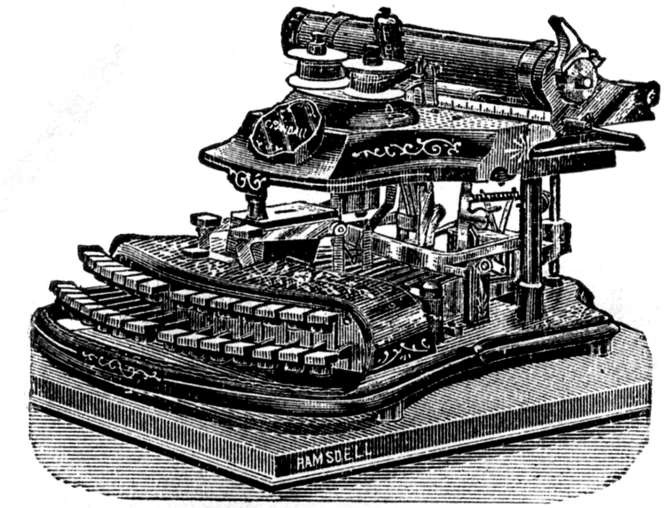

Η Μηδενιστική Πορεία για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους αποτελεί διμηνιαίο μηδενιστικό έντυπο, το οποίο εκδίδεται από το Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού.

Τόσο το Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης, όσο και η Μηδενιστική Πορεία προέκυψαν από τη σύμπραξη μεμονωμένων μηδενιστών, οι οποίοι συγκροτήσαμε ένα άτυπο Μέτωπο στη βάση της εγωιστικής συμμετοχής και της μη δέσμευσης.

Τα κείμενα που φιλοξενούνται στο παρόν έντυπο είναι είτε κείμενα της συντακτικής ομάδας της Μ.Π. και του Μετώπου, είτε αναδημοσιεύσεις κειμένων αναρχικών συντρόφων.

Σε όσους αναρωτηθούν το λόγο για τον οποίο παρότι αντικοινωνικοί αναρχικοί, επιλέγουμε να δώσουμε στις σκέψεις μας μία θέση στη δημόσια σφαίρα, απαντάμε ειλικρινά και όσο το δυνατόν πιο ξεκάθαρα ότι αδιαφορούμε παντελώς για την κοινωνική απεύθυνση που θα έχει ενδεχομένως η Μηδενιστική Πορεία. Γράφουμε, εκθέτουμε τις ιδέες μας, απλώς και μόνο επειδή θέλουμε να τους δώσουμε μια θέση στον κόσμο. Ο μεγάλος Γερμανός εξεγερμένος Μ.Στίρνερ, γράφει:

"Μήπως γράφω από αγάπη στους ανθρώπους; Οχι, γράφω επειδή θέλω να δώσω ζωή στις σκέψεις μου. Κι αν προβλέπω ότι θα σας πάρουν την ηρεμία και τη γαλήνη σας, ή βλέπω τους αιματηρότερους των πολέμων και την πτώση πολλών γενεών να βλασταίνουν απ τον σπόρο τούτο -μολαταύτα θα τον σπείρω! Κάντε τον ό,τι θέλετε κι ό,τι μπορείτε- δουλειά δικιά σας και δεν μ απασχολεί! Ισως να χετε μόνο ταραχή, αγώνα και θάνατο -ελάχιστοι θ αντλήσουν χαρά! Αν είχα στην καρδιά μου το καλό σας, θα κανα σαν τα χριστιανικά καθεστώτα, που θεωρούν "ιερό καθήκον" τους να προστατεύουν τον κοσμάκη απ τα "κακά βιβλία"! Τραγουδάω γιατί είμαι τραγουδιστής, αλλά σας χρησιμοποιώ γιατί μου χρειάζονται αφτιά!"

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

Συντακτική ομάδα Μηδενιστικής Πορείας για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους

Το έντυπο θα διατίθεται προς το παρόν από χέρι σε χέρι και θα υπάρχει και σε ηλεκτρονική μορφή, για όσες/όσους ενδιαφέρονται. Η ανακοίνωση για τα νέα τεύχη θα γίνεται από το indymedia, και άλλους συντροφικούς ιστοτόπους.

«Πρώτος Χαοτικός Κύκλος»

Μηδενισμός και Οργάνωση

Μέσα στο βαθύ σκοτάδι της νύχτας, η κραυγή του λύκου από την υψηλότερη κορυφή της Άρνησης σπάει εκκωφαντικά τη γαλήνη του κοπαδιού στον κάμπο. Μη βιαστείτε να εφησυχαστείτε, η κραυγή δεν ήταν απλώς μια αναλαμπή Ζωής μέσα στην ησυχία της σήψης. Οι λύκοι ενεδρεύουν.

Ο Μηδενισμός, η πέννα και το μαχαίρι, σηματοδοτεί το Θάνατο του Θεού, το σπάσιμο κάθε αλυσίδας και την αρχή ενός ταξιδιού στις παρθένες πεδιάδες του Ενστίκτου και της Καταστροφής. Ενσαρκώνει την πιο παθιασμένη κραυγή και την πιο ψυχρή ειλικρίνεια του εξεγερμένου, του προσώπου που δε φέρει την Άρνηση, αλλά την ενσαρκώνει, την κάνει κτήμα του και ορμάει με το μαχαίρι στα δόντια ενάντια σε κάθε φάντασμα, ενάντια σε κάθε φενάκη.

Μην πιστέψετε ποτέ, όμως, πως θα μπορούσε η ορμή μιας τέτοιας Άρνησης να χωρέσει στα στενά πλαίσια ενός συστήματος. Όχι, ο Μηδενισμός δεν είναι ιδεολογία, δεν είναι προκατασκευασμένο εγχειρίδιο ζωής, δε θα μπορούσε να είναι. Διότι είναι η επίθεση ενάντια στην ιδεολογία, ενάντια σε κάθε δογματισμό και προκαθορισμένη συνάντηση με το ντετερμινισμό.

Πόσοι και πόσοι είναι εκείνοι που αγκάλιασαν τη Φωτιά και συνωμότησαν ενάντια στο υπάρχον ; Πόσοι έμπηξαν το μαχαίρι σε κάθε φάντασμα, όσο ιερό και όσιο και αν φάνταζε, όσο απειλητικό και αν φαινόταν στους περισσότερους το δίπλωμα και ο σπασμός κάτω απ' τον καυτό Ήλιο ! Εκείνοι που γελούσαν με το ίδιο ιερόσυλο γέλιο, εκείνοι που προτίμησαν τη Ζωή και τον Πόνο από τη σήψη, εκείνοι μόνο είναι οι ζωντανοί.

Μπορεί άραγε η ιστορία να εκλαμβάνεται ως ένα προκαθορισμένο ταξίδι ; Είναι δυνατόν να οριοθετήσει και να καθορίσει κανείς τον τρελό χορό του Χάους ; Πόσοι και πόσοι ήταν εκείνοι που πίστεψαν αυτή την ανοησία ! Μα όχι. Η ιστορία δεν είναι και δεν μπορεί να είναι προκαθορισμένη. Στη θέση ενός σχεδόν μοιρολατρικού ντετερμινισμού, Εγώ αντιτάσσω το Χάος. Την πορεία προς το Άγνωστο, το βίαιο ταξίδι προς το Τίποτα. Δεν υπάρχει στόχος, ούτε τέλος. Η Βία, ο Πόλεμος και η Δύναμη την κινούν, όχι οι μάζες και οι τάξεις.

Η τάξη ! Πόσο αδύναμο φάντασμα μπροστά στις επιθέσεις των Μοναδικών, μα και πόσο ισχυρός δυνάστης για όσους παγιδεύονται στις αλυσίδες της. Αγκαλιάζει τη μάζα με τον ίδιο τρόπο που το κάνει το Έθνος και η Πατρίδα. Και πόσοι είναι εκείνοι που μέμφονται τον ταξικό προδότη, αναγνωρίζοντας παράλληλα στους ίδιους την προδοσία της Πατρίδας και του Έθνους. Το μόνο που καταφέρνουν μέσα στην αδυναμία τους είναι να αντικαταστήσουν μία αλυσίδα με μία ισχυρότερη. Η τάξη, η εργατική ιδιαίτερα καμώνεται κιόλας πως είναι απελευθερωτική, την ίδια στιγμή που στραγγαλίζει τον Εγωισμό και την ανεξάρτητη υπόσταση του προσώπου χάριν του συλλογικού συμφέροντος και της μάζας.

Φυσικά, το ίδιο συμβαίνει με το Έθνος και την Πατρίδα. Και οι τρεις τους κοινωνικές κατασκευές, παγίδες για ανόητους ή εθελοτυφλούντες. Η Πατρίδα, η Τάξη και το Έθνος είναι φαντάσματα και μη-σώματα, αποκούμπι για κάθε αδύναμο ανθρωπάκι που αποζητά στήριγμα και μαζισμό. Αυτό είναι λοιπόν, χωνευτήρι αδυναμίας και σήψης.

Στο μεσαιωνικό αγώνα εναντίον του Εαυτού, σε αυτή την αγωνιώδη προσπάθεια της κοινωνίας και της εξουσίας να εξαλείψει τον εγωισμό, βρήκε εύφορο έδαφος το Έθνος και η Πατρίδα. Οι αστικές επαναστάσεις, αυτές που πήραν φωτιά από την εύφλεκτη ύλη της ιδιοκτησίας, εδραίωσαν τον πολιτικό φιλελευθερισμό, την αίσθηση του "ανήκειν" σε μια ομάδα και γεννήθηκε το Κράτος και την αίσθηση των "ημών που ανήκουμε" και γεννήθηκε το Έθνος. Οι αστικές επαναστάσεις εκθρόνισαν το Θεό των παπάδων και επάνω από το φρεσκοχτισμένο τάφο του έσκουξαν: Ζήτω ο "Άνθρωπος" !

"Μόνο το ορθολογικό υπάρχει και αφού το πνεύμα είναι το μόνο ορθολογικό, μόνο το πνεύμα υπάρχει". Αυτό είναι το χαρακτηριστικό του ανθρωπισμού και του Διαφωτισμού. Η χριστιανική περιφρόνηση του κόσμου κορυφώνεται μέσω της καθαγίασης. "Στα πάντα υπάρχει λογικό, δηλαδή Άγιο Πνεύμα". Η καθολικισμός, ως απαιτών την καθαγίαση των κοσμικών σχέσεων, αντικαθίσταται από την προτεσταντική λογική, όχι μόνο σε θρησκευτικό επίπεδο, δε θα μπορούσε άλλωστε, τη λογική ότι οι κοσμικές σχέσεις είναι αυτές καθαυτές ιερές.

Ο αστισμός υποβίβασε τον Εγωισμό σε ιδιωτική υπόθεση, ο "Άνθρωπος" είναι ο κληροδότης των δικαιωμάτων και το Έθνος ο φορέας τους. Στον πολιτικό φιλελευθερισμό ο πολίτης είναι ελεύθερος, το άτομο ως κοινωνικός πυρήνας και όχι το πρόσωπο. Και η συνείδηση είναι βαθιά πολιτική και όχι προσωπική. Ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως μέρος του Έθνους, ως πολίτη και όχι ως αυτόβουλο δρώντα. Ο μαζισμός περικλείει κάθε έκφανση της Ζωής, ακρωτηριάζοντας την ύπαρξη από τη Δύναμη, η οποία ποδοπατείται από το πνεύμα.

Οι αστικές επαναστάσεις δεν ανατρέπουν τη μοναρχία, μεταβάλλουν απλώς το χαρακτήρα της και την ισχυροποιούν. Η επιβολή παύει να είναι προσωπική, μετατρέπεται σε απρόσωπη, άρα πολύ ισχυρότερη. Δεν υπάρχει πια ο μονάρχης, υπάρχει το Κράτος. Η επανάσταση ενάντια στην περιορισμένη (προσωπική) μοναρχία, τη μετασχηματίζει σε απόλυτη (απρόσωπη) μοναρχία. Η επανάσταση εναντίον των μικρών μοναρχιών των νομοκατεστημένων τάξεων, θέτει την "αριστοκρατία της αξίας" (αστική τάξη), στη θέση της "τεμπέλικης αριστοκρατίας" (κληροδοτούμενης). Το άτομο είναι πια πολιτικός προτεστάντης, έχοντας άμεση σχέση με το Θεό-Κράτος, χωρίς να χρειάζεται τη μεσολάβηση του καθολικισμού (σχέση υπηκόου-μονάρχη).

Η επιβολή υφίσταται μόνο μέσω του πράγματος σε προσωπικό επίπεδο. Το Κράτος κατέχει το μονοπώλιο της Βίας. Ένας νέος Θεός υψώνεται, ο Νόμος. Η επανάσταση δεν είναι για μένα τίποτα άλλο από μια μεταρρύθμιση. Διότι η καταστροφή ενός κόσμου και των αξιών, των κοινωνικών σχέσεων και της Ηθικής που τον περιβάλλει, οδηγεί σε στην ανοικοδόμηση ενός νέου κόσμου, με νέες αξίες και Ηθική.

Κάθε ιδεολογία που βασίζεται στο μαζισμό είναι παιδί του Διαφωτισμού, αλυσίδα για κάθε πρόσωπο και στόχος για κάθε εξεγερμένο. Φασισμός , Κομμουνισμός, Αναρχισμός είναι στο επίπεδο των ηθικών αξιών ίσοι με τη διαφορά ότι ο πρώτος προτάσσει την ωμή βία και ο δεύτερος διέπεται από το δουλικό πνεύμα του χριστιανισμού. Την ίδια ώρα που ο φασισμός είναι θάνατος του πνεύματος, ο σοσιαλισμός είναι θάνατος της δύναμης.

Και η κοινωνία δεν παίρνει θέση, γι' αυτό ακριβώς είναι τέτοια. Φάντασμα, σώμα μη-σώμα, τίποτα παραπάνω από ένα κοπάδι ανδρεικέλων. Και περιμένετε από τον κοινωνικό βάλτο συνδρομή... Μα ζητάτε από την κοινωνία να εξεγερθεί εναντίον του ίδιου της του εαυτού ! Εναντίον της ίδιας της της φύσης, εκείνης της βαθιά φασιστικής φύσης.

Θεωρείτε πως είναι δυνατή η μεταστροφή ; Μα τότε τι παραπάνω επιδιώκετε πέρα από την καθοδήγηση (κοινωνική, ηθική, αξιακή, στρατηγική δεν έχει σημασία) του κοπαδιού ; Βοσκοί επιδιώκετε να γίνετε κοινωνικοί.

Ο φασισμός είναι πρωτίστως ένα δυνατό και βίαιο χαστούκι στο πρόσωπο του "επαναστάτη" που στο πρόσωπο φαντασμάτων όπως η κοινωνία και η τάξη αναγνωρίζει επαναστατικά υποκείμενα και ορέγεται εξεγέρσεις και επαναστάσεις. Και πόσο υποκριτικό είναι πράγματι να σκούζουν περί αντιφασισμού οι κοινωνικοί αναρχικοί ! Γιατί ουσιαστικά ο πόλεμός τους δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα αδιάκοπο κυνηγητό με σκιές... Δεν αντιλαμβάνονται, βέβαια, πόσο υποκριτικές είναι οι διακηρύξεις για κοινωνικό αντιφασισμό, ουσιαστικά πρόκειται για πόλεμο ενάντια στην ουσία τους. Γιατί ποια άλλη είναι η γενεσιουργός αιτία του φασισμού πέρα από τη μάζα ;

Διότι ο φασισμός δεν είναι αντικοινωνική πανούκλα, είναι εγγενές στοιχείο της κοινωνίας. Σάρκα από τη σάρκα του φαντάσματος που έχει αλυσοδέσει εκατομμύρια ζωές είναι η μαζοποίηση και η λογική του όχλου, η ανάγκη του "ανήκειν", σάρκα από τη σάρκα της και η ιδέα της υπεροχής αυτής της μάζας. Και πόσο πράγματι συμβάλλων προς αυτήν την κατεύθυνση είναι ο κακόμοιρος "επαναστάτης", ο οποίος καιόμενος από τη φλόγα της κοινωνικής εξέγερσης και τα οράματα για δικαιοσύνη και ισότητα (ασήκωτες αλυσίδες ακόμα και για ειλικρινείς "συντρόφους"), μπολιάζει τις μάζες με ταξική συνείδηση και εργατισμό ; Είναι άραγε διαφορετική η πρακτική από αυτή του κράτους που εμβολιάζει τους υπηκόους με εθνικισμό και πατρίδες ; Φυσικά, κάθε μηδενιστής δεν μπορεί παρά να γελά δυνατά και ξεδιάντροπα μπροστά σ' αυτή τη φρικτή ανοησία.

Θεωρούν οι κοινωνιστές ότι ο φασισμός έριξε την κοινωνία στο κρεβάτι την ώρα που η τελευταία απλώς αυνανίζεται. Και αντί να επιτεθούν με λύσσα εναντίον της, τη χρησιμοποιούν ως πρόταγμα, ως προσδιορισμό του "αγώνα" τους.

Και δεν είναι μήπως οι ίδιοι κοινωνιστές που ορέγονται σοσιαλιστικές/κομμουνιστικές κοινωνίες ; Όσο και να καταριέστε και να εθελοτυφλείτε, η αλήθεια είναι μπροστά σας.

Είναι άραγε ο αντιφασισμός υπόθεση των μαζών ; Ποιος θα μπορούσε να συμφωνήσει έχοντας παράλληλα στο νου ότι ο αντιφασισμός είναι βαθιά αντικρατικός, αντιπολιτικός και αντικοινωνικός ; Πόσο ανόητα ακούγονται τώρα όλα αυτά στους κοινωνιστές ! Είναι άραγε ή δεν είναι προαπαιτούμενο για τον αντιφασισμό, τον ουσιαστικό και όχι αυτιστικό αντιφασισμό, η αποπολιτικοποίηση του δρώντα ; Διότι, δεν είναι μήπως η πολιτική που διαμορφώνει τους πολίτες ; Φυσικά είναι αυτή. Για μένα κάθε άνθρωπος εμποτισμένος με πολιτική συνείδηση, παύει να είναι πρόσωπο, αυτόβουλος εγωιστής και ατομικιστής και μετατρέπεται σε πολίτη με την έννοια του ατόμου, του κοινωνικού πυρήνα. Είναι ποτέ δυνατόν ο ελεεινός αρλεκίνος, ο νοικοκύρης να δρα αντιφασιστικά ; Την ίδια ώρα που ο ίδιος δεν είναι μόνο φορέας, αλλά και πηγή φασισμού...

Το ίδιο ισχύει και για τους αριστερούς (λες και διαφέρουν, όντας πολίτες) και τους κοινωνικούς αναρχικούς, όσο ελιτίστικο και ισοπεδωτικό και αν ακούγεται. Διότι όταν απουσιάζει ο ατομικισμός και το άτομο -πια- κυριαρχείται από την ανάγκη της κοινωνικής απέυθυνσης ή του "ανήκειν", τότε το ίδιο σηματοδοτεί τη γέννηση ενός νέου -ισμού (με την έννοια του συστήματος, της ιδεολογικοποιημένης σκέψης) και κατ' επέκταση την ουσία του φασισμού, το μαζοποιημένο κοπάδι.

Εσείς που αποστρέφεστε την ουσία της Ζωής, το Έγκλημα και τη Βία, εγκωμιάζετε συνεχώς την αδυναμία της μάζας. Μα Εγώ φτύνω κάθε σας ένσταση και καταδίκη, και ψύχραιμα σας λέω: Οι αδύναμοι πρέπει να τσακιστούν. "Η τάξη είναι η αρετή των μετριοτήτων", όπως έγραψε και ο μεγάλος Γερμανός εξεγερμένος Φ. Νίτσε.

Πόσο κατώτερα συναισθήματα είναι ο οίκτος και η συμπόνια ! Καταδικάστε την ουσία της Ζωής, καταδικάστε το Έγκλημα και τον Πόλεμο για να χαρείτε τη μιζέρια σας… Αλλά την Αναρχία αφήστε την ήσυχη. Καμιά σχέση δεν έχετε εσείς με την αυτοκυριότητα, με το απόλυτο Μηδέν και τη φωτιά της Εξέγερσης. Ονειρευτείτε επαναστάσεις και κοιμηθείτε ήσυχοι, νανουρισμένοι με τα παραμύθια της Δικαιοσύνης.

Αλλά Εγώ θα συνεχίσω να γελάω με τα όνειρά σας, θα συνεχίσω να χλευάζω τις αξίες και τα ιδανικά σας, την επαναστατική ή και "αναρχική" σας Ηθική. Θα φτύνω τις χριστιανικές σας δοξασίες για Έλεος, Βοήθεια, Αλληλεγγύη, Αγάπη και Σεβασμό. Επιμένετε να συντάσσεστε με την αδυναμία και την ασχήμια. Ας είναι. Μην απαιτείτε, όμως, να μένουν οι επιθέσεις σας στην Αναρχία (γιατί αυτό κάνετε ουσιαστικά) αναπάντητες.

Θα είμαι ειλικρινής. Δε συμμερίζομαι κανένα όνειρο κοινωνική επανάστασης, κανένα επαναστατικό όνειρο γενικά. Στόχος μου η υψηλότερη Κορυφή και η βαθύτερη Άβυσσος. Ο Μηδενισμός ως καθαρή και απόλυτη τάση δε χρειάζεται καμμία απολύτως υπεράσπιση απέναντι στους ιδεολογικούς -ισμούς σας.

Ο Μηδενισμός και η Αναρχία θα συντροφεύουν για πάντα τους μηδενιστές στο δρόμο της Φωτιάς και της Άρνησης.

Και το βλέμμα μου δεν είναι στραμμένο σε δανεικά όνειρα και μετεπαναστατικούς παραδείσους. Ονειρευτείτε εσείς σοσιαλιστικές και κομμουνιστικές ουτοπίες, Εγώ θα συνεχίσω να πορεύομαι προς το απόλυτο Τίποτα, όχι περιτρυγιρισμένος από σκουπίδια και "νοικοκυραίους", αλλά από την Οργή και τη Λύσσα της Καταστροφής.

Τα λάβαρα των μηδενιστών ήταν και θα είναι Μαύρα. Πλαισιωμένα από το χορό του Θανάτου και τον Αντίχριστο που γεννιέται από τη Φωτιά και το Αίμα.

Γιατί είμαστε μηδενιστές ; Μήπως για να εξυπηρετήσουμε κάποιο ανώτερο ιδανικό ; Ή μήπως από αλτρουισμό ; Όχι! Αδιαφορώ για την Ανθρωπότητα και την Κοινωνία, σιχαίνομαι κάθε ηλίθιο φιλισταίο ανθρωπάκι, είμαι Μηδενιστής και επιδιώκω την ολική Καταστροφή του υπάρχοντος, είμαι Αναρχικός και επιτίθεμαι ενάντια στην Εξουσία, την Κοινωνία και το Κράτος.

Υπάρχει χώρος για οργάνωση ανάμεσα στους αναρχικούς ; Οργάνωση με την έννοια της πολιτικής συγκρότησης δε θα ήταν παρά μια αυτιστική σύμπραξη προς ρεφορμιστική και γραφειοκρατική πορεία. Η Αναρχία ως βαθιά αντιπολιτική δε θα μπορούσε να αποτελεί μέρος καμμιάς πολιτικής εξίσωσης, και εάν το έπραττε θα κατέληγε να αποβάλει από τους κόλπους της κάθε τι εξεγερσιακό και να μεταβληθεί σε ακόμα ένα πολιτικό μόρφωμα.

Ως μηδενιστής, θεωρώ πως το μόνο έδαφος για οργάνωση βρίσκεται στην ανάπτυξη άτυπων δομών και δικτύων με εμφανή και υπόγεια εξεγερσιακή δράση. Διότι μόνο μέσα από την ανάπτυξη άτυπων ομάδων ανεξάρτητων μεταξύ τους και δομημένων στη βάση της μη-δέσμευσης των μελών τους θα μπορούσε η μηδενιστική/χαοτική Αναρχία να βυθίσει το πυρωμένο μαχαίρι στο στήθος των κρατιστών.

Υπάρχει μήπως άλλος τρόπος πέρα από τα κλειστά άτυπα δίκτυα ώστε να διασφαλιστεί η μυστικότητα των εγχειρημάτων και η αποτελεσματικότητα των δράσεων, από την πιο απλή έως την πιο σύνθετη ; Οποιαδήποτε "αναρχική" πολιτική οργάνωση δεν μπορεί παρά να δρα υπό το φόβο της παρείσφρησης σε αυτή μπάτσων και ασφαλιτών και ως εκ τούτου κάθε δράση της θα είναι δυνάμει ελεγχόμενη από το Κράτος. Είναι, λοιπόν, ξκάθαρο πως η αναρχική δράση περιορίζεται τόσο από τις αντιθέσεις μιας τέτοιας οργάνωσης εξαιτίας της πολυμορφικότητας αυτού που ανόητα ονομάζεται αναρχικός "χώρος" (διότι χώρος δεν υπάρχει), αλλά και από τη διαρκή επιτήρηση των εξουσιαστών.

Στον αντίποδα, θεωρώ ως μηδενιστής ότι ο καταλληλότερος τρόπος άτυπης οργάνωσης είναι οι κλειστές, άτυπες ομάδες που αναπτύσσονται μεταξύ ατόμων με τις ίδιες ακριβώς επιδιώξεις γύρω από ένα συγκεκριμένο ζήτημα και παύουν όταν τα μέλη τους το αποφασίσουν, χωρίς δεσμεύσεις και μανιφέστα, χωρίς αλλοτρίωση του προσώπου από το μέσο ή αντιπροσώπευση.

Τάσσομαι ξεκάθαρα εναντίον της οργάνωσης, αφού εκπροσωπεί μια πολιτική αντίληψη, βαθιά ρεφορμιστική, γύρω από την Αναρχία, μετατρέποντάς τη σε κοινωνικό αλκοόλ.

Στεκόμαστε εδώ, οπλισμένοι με Μίσος και Θέληση για Καταστροφή, έτοιμοι να συμμετάσχουμε στον προαιώνιο χορό του Χάους και της διαρκούς Εξέγερσης. Έτοιμοι να πραγματώσουμε κάθε συνωμοτική σκέψη μας. Είμαστε οι προάγγελοι του Χάους και της Φωτιάς. Και είμαστε εδώ, είτε σας αρέσει είτε όχι.

Η Αναρχία, είναι για μένα το μέσο για να φτάσουμε στην ατομικότητα, και όχι το άτομο ένα μέσο για να φτάσουμε στην Αναρχία. Μια τέτοια αναρχία δεν θα 'ταν παρά μια ακόμα πλάνη. Εάν οι αδύναμοι φαντασιώνονται την Αναρχία σαν έναν κοινωνικό σκοπό, οι δυνατοί πραγματώνουν την Αναρχία σαν το μέσο ανίχνευσης του απείρου της ατομικότητας. Μήπως οι αδύναμοι δεν είναι που δίνουν ζωή – τη ζωή τους – σ αυτήν την κοινωνία που με τη σειρά της γεννά την ιδέα του νόμου; Μα όποιος κάνει την Αναρχία πράξη εχθρεύεται τον νόμο και ζει σε πόλεμο με την κοινωνία. Κι ο πόλεμος αυτός είναι ατέρμονος καθώς με την πτώση του Τσάρου ενθρονίζεται ο Λένιν, με την διάλυση της αυτοκρατορικής φρουράς έρχεται η κόκκινη φρουρά… Ο αναρχισμός σαν μια κληρονομιά ηθική και πνευματική, θα 'ναι πάντοτε υπόθεση μιας ευγενικής ολιγάριθμης φάλαγγας, και όχι των μαζών ή του λαού. Ο αναρχισμός είναι θησαυρός και ιδιοκτησία μοναδική αυτών των λίγων που αισθάνονται σ' όλο της το βάθος, να αντηχεί μέσα τους η κραυγή μιας αδιαπραγμάτευτης και απόλυτης άρνησης!

Ρ. Νοβατόρε

Για την Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία

Λύσσα και Συνείδηση,
Άρνηση και Βία

Niger Lupus Negationis

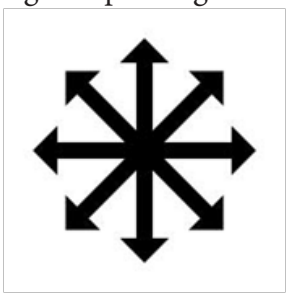

Ο Αναρχικός Μηδενισμός και η Ατομική Εξέγερση

Το σημερινό λέγειν και πράττειν του αναρχικού χώρου.

Μετά το ξέσπασμα της λεγόμενης «οικονομικής κρίσης», ο αναρχικός χώρος βρέθηκε μπροστά στην πρόκληση να τοποθετηθεί πολιτικά και αξιακά απέναντι σε αυτήν τη συγκυρία. Δυστυχώς λοιπόν παρατηρούμε πως η «δικιά» του απάντηση περιορίζεται στα πλαίσια ενός νέου, παμπάλαιου στην πραγματικότητα, οικονομισμού, με την έννοια ότι εστιάζει σε εκείνη την πλευρά του καπιταλισμού τη σχετική με την παραγωγή και τη διάθεση των αγαθών. Παράλληλα ενσωματώνει στο λόγο του τα αντίστοιχα εργατίστικα προτάγματα. Έχουμε λοιπόν τις απεργίες ως απάντηση στην «εργοδοτική αυθαιρεσία και ασυδοσία», την ενίσχυση των σωματείων ή των εργατικών ομάδων ως απάντηση στη συσπείρωση των αστών, τις αντιδομές (κουζίνες, παζάρια, ιατρεία) ως απάντηση στην εγκατάλειψη, από την πλευρά του κεφαλαίου, του κοινωνικού κράτους ως τρόπο διαχείρισης του προλεταριάτου κλπ. Δε σταματάει όμως αυτή η καινοφανής θεώρηση στα προτάγματα. Ακόμα και παραδοσιακοί αγώνες των αναρχικών όπως ο αντιφασιστικός φιλτράρετε πλέον από το ταξικό σουρωτήρι. Πλέον ο αντιφασισμός θεωρείται καθήκον της εργατικής τάξης και της κοινωνίας. Λες και οι φασίστες και οι υποστηρικτές τους είναι από άλλο πλανήτη ή είναι εγγενές κομμάτι της αστικής τάξης.

Με λίγα λόγια διατηρείται η εικόνα της ζωής ως απλά μία, διαφορετική, κομμουνιστική πλέον, αλληλουχία παραγωγής και κατανάλωσης και του ατόμου ως αυτόματο που το μόνο που χρειάζεται για να είναι ευτυχισμένο είναι τροφή, στέγη και δουλειά. Από αυτήν τη μονομερή και μυωπική θεώρηση είναι αδύνατον να παραχθεί ολιστική κριτική στο υπάρχον. Ο επαναστατικός χώρος αγκιστρώνεται στο σάπιο κοινωνικό σώμα και στην ακόμα πιο σάπια μικροαστικοποιημένη εργατική τάξη θέτοντας απέναντι του το κεφάλαιο και το κράτος σα μονοσήμαντες και αναγκαστικά διαπλεκόμενες οντότητες. Έτσι μένουν στο απυρόβλητο θεμελιώδη στοιχεία του συστήματος όπως ο πολιτισμός του και η ίδια του η κοινωνία και όπως η, δυνητικά εκτός καπιταλισμού, εξουσιαστική μαζική συγκρότηση.

Η αναρχοατομικιστική, μηδενιστική κριτική

Η ουσία είναι πως «κρίση» υπήρχε ανέκαθεν. Από τη στιγμή που τα άτομα δέχθηκαν να φορέσουν το ζυγό του πολιτισμού και στριμώχθηκαν στα πλαίσια της μαζικής κοινωνίας. Η ζωή υποβαθμίστηκε σε έναν αγώνα αφομοίωσης, μεγιστοποίησης του κέρδους και της κατανάλωσης. Η ατομικότητα κατακομματιάστηκε σε ρόλους και φορτώθηκε υποχρεώσεις και δικαιώματα. Μετατράπηκε σε εμπόρευμα, σε έναν πνευματικά ανάπηρο, αλυσοδεμένο κρατούμενο που θαμπωμένος από το θέαμα του καπιταλιστικού σήμερα τσίρκου γλύφει εκστατικά τις αλυσίδες του ελπίζοντας σε μία ευκαιρία να ανέβει και αυτός μια μέρα στη σκηνή, είτε ως θηρίο είτε ως θηριοδαμαστής. Η βούληση της και οι επιθυμίες της καταδικάστηκαν σε θάνατο και αντικαταστάθηκαν από τη δουλικότητα του σκλάβου παραγωγού και τις πλαστές ανάγκες του ηλίθιου καταναλωτή. Ο τρόπος που βλέπει τα πράγματα διαστρεβλώνεται διαρκώς. Η γνώση είναι ένα κωλόχαρτο-διαβατήριο για την αναβαθμισμένη μισθωτή σκλαβιά ή τη σιχαμερή εξουσία. Ο έρωτας είναι αποτέλεσμα του πλούτου ή βιασμός στα κρεβάτια των μπουρδέλων. Η φύση είναι ένα απέραντο δυνητικό εργοστάσιο.

Το άτομο αποποιήθηκε τον εαυτό του. Μετατράπηκε σε μάζα, σε όχλο. Άγεται και φέρεται κάτω από τα κελεύσματα ηγετών και ιδεολογιών. Αλλάζει γνώμη όπως αλλάζει κανάλι. Ψάχνει να βολευτεί όπου και όπως μπορεί. Δε μιλάει ποτέ. Γιατί η μάζα δε μπορεί να μιλήσει, μπορεί μόνο να βγάλει άναρθρες κραυγές χωρίς νόημα. Τα «άτομα» που την αποτελούν σαπίζουν αργά αλλά σταθερά στον κοινωνικό βάλτο που δημιούργησαν τα ίδια ή η ανοχή τους. Και η σαπίλα δεν κάνει ταξικές διακρίσεις. Σαπίζει ο λούμπεν στα γήπεδα κουνώντας κασκόλ, σε κάποιο παγκάκι καρφώνοντας ενέσεις. Σαπίζει ο εργάτης και ο υπάλληλος στα εργοστάσια και στα γραφεία, στις διεκδικήσεις των δικαιωμάτων του, στη ζητιανιά περισσότερων ψίχουλων. Σαπίζει ο μικροαστός στο μαγαζάκι του, στο κυριακάτικο τραπέζι με τη γυναίκα και τα παιδιά του. Και όλοι μαζί σαπίζουν στις καφετέριες, στα σινεμά, στα μέσα μαζικής μεταφοράς, σαπίζουν στην αγανάκτηση τους, στα κάλπικα όνειρα τους.

Το μόνο αντίδοτο που υπάρχει στη σαπίλα είναι η Εξέγερση. Η θέληση του ατόμου να ελευθερώσει τον εαυτό του από κάθε δεσμό. Η πλήρης απαγκίστρωση από την εξουσία και η ανελέητη επίθεση στην κοινωνία. Αυτή η επίθεση δεν είναι μια στείρα κριτική μιας χούφτας απελπισμένων. Είναι μια διττή πολιτική και στρατηγική επιλογή. Ασκώντας κριτική στην κοινωνία αποδομεί κανείς τους ρόλους, τις ταυτότητες και τις σχέσεις της κυριαρχίας, τα σημαντικότερα κοινωνικά συστατικά. Αυτή η αποδόμηση οδηγεί στην εξεγερσιακή «μόλυνση» της δεξαμενής από την οποία η εξουσία αντλεί τη δύναμή της. Παράλληλα σηκώνοντας το γάντι ενάντια στην κοινωνία, προσβάλλει κανείς τις αξίες και τα ιδανικά του κεφαλαίου και του κράτους, επιτίθεται ευθέως στον πολιτισμό της εξουσίας.

Πρέπει επιτέλους να έρθει στο προσκήνιο το άτομο. Όχι η θατσερική λοβοτομημένη μικροπρεπής καρικατούρα του πολίτη, του «ελεύθερου» εργαζόμενου και καταναλωτή ή του «ανεξάρτητου» αστού. Μιλάμε για την αυτόνομη και δυνατή εξεγερμένη ατομικότητα. Μιλάμε για την εξατομικευμένη συνείδηση που με όπλο την άρνηση διαλύει όλα τα φαντάσματα που θέλουν να της φορέσουν τις αλυσίδες τους. Μιλάμε τέλος για τις εξεγερμένες ατομικότητες που, προτάσσοντας τη θέληση τους για πραγματική και με νόημα ζωή, στρέφονται συνειδητά και με λύσσα ενάντια σε ότι συγκροτεί το υπάρχον.

Ο Εξεγερμένος

Δεν είναι ο στόχος του κειμένου να κατηχήσει ή να δώσει κατευθυντήριες γραμμές. Καθένας βρίσκει το δικό του ξεχωριστό μονοπάτι στην Εξέγερση. Θα σταθεί μόνο λίγο να θαυμάσει αυτό το νέο υποκείμενο. Δε μοιάζει σαν τα άλλα, ούτε το ενδιαφέρει να πάρει τη θέση τους στις διάφορες επαναστατικές θρησκείες και τα δόγματά τους. Ο Εξεγερμένος είναι ο νέος μη-άνθρωπος, εκμηδενίζει ακόμα και αυτό το είδωλο του Διαφωτισμού κάνοντας το, αυτό που ο Στίρνερ ονομάζει, ιδιοκτησία του. Η δύναμη του είναι ασταμάτητη γιατί ότι έχει για στήριγμα είναι καλά κρυμμένο μέσα του, αθέατο από τις σειρήνες των εχθρών του. Δεν υπακούει σε καμιά ηθική, κανένα νόμο ή κανόνα, σε καμιά ιδεολογία και σε καμιά έννοια που βρίσκεται έξω και πάνω από αυτόν. Δεν είναι ούτε οπαδός ενός βαρετού και άψυχου υλισμού, ούτε πιστός των ιδεαλιστικών φαντασμάτων. Για την ηθική είναι αμαρτωλός, για το νόμο εγκληματίας, για την ανθρωπότητα απάνθρωπος, για τον πολιτισμό βάρβαρος και για την κοινωνία καρκίνωμα. Είναι περήφανος και αγέρωχος. Είναι καλλιτέχνης και πολεμιστής. Είναι τα πάντα και τίποτα. Είναι το άπειρο και το μηδέν.

Το Βίωμα ως κεντρικό σημείο της ατομικής εξέγερσης

Ο περιγραφή της ιδεολογίας ως ψευδή συνείδηση δε φτάνει στα όρια του, το αντικειμένου της κριτικής. Η ιδεολογία γεννάει και πλαστές εικόνες για την πραγματικότητα. Οι βάσεις μιας ιδεολογίας σχηματίζονται σε συγκεκριμένα χωροχρονικά πλαίσια. Οι σκέψεις αυτές απαντούν σε χωροχρονικά προσδιορισμένες ανάγκες (και ενίοτε στη βλακεία) των ανθρώπων που τις διαμόρφωσαν. Η ανθρώπινη ανοησία όμως συνηθίζει να θεωρεί κάθε τόσο πως ανακάλυψε την αιώνια αλήθεια. Το αποτέλεσμα είναι οι σκέψεις να ταριχεύονται και να μπαίνουν σε μουσειακές προθήκες. Τα άτομα γίνονται πιστοί και ανεβάζουν τις προθήκες στον ιδεολογικό βωμό. Εκεί αυτές ντύνονται με ιερότητα και απαιτούν λατρεία. Η ζωή του πιστού περιβάλλεται από φαντάσματα. Οι φίλοι του είναι φαντάσματα, οι εχθροί του είναι φαντάσματα, οι θεοί του είναι φαντάσματα. Η πραγματικότητα που αντιλαμβάνεται ο πιστός υπάρχει μόνο στο κεφάλι του.

Για να σταματήσει η σκλαβιά της πίστης πρέπει το άτομο να ζει. Το βίωμα όμως θεωρείται λανθασμένα, κατά τη γνώμη μου, ως κάτι κυρίως σωματικό. Το βίωμα συντελείται και από το σώμα και από το νου. Δυστυχώς οι αναρχικοί δεν έχουμε ξεφύγει από τον πεζό μαρξιστικό υλισμό ούτε σε αυτό το πεδίο. Το άτομο είναι ολότητα. Όλες οι εξουσιαστικές ιδεοληψίες πάσχισαν μάταια να το διαχωρίσουν. Ένας «εγκρατής» διανοούμενος είναι ένας στερημένος κουρελής. Ένας «απλός άνθρωπος» είναι ένα ηλίθιο κτήνος. Η σκέψη και οι αισθήσεις μας πρέπει να γίνουν όργανα απόλαυσης της ελεύθερης ζωής και το ίδιο ισχύει και για το σώμα μας.

Η Αναρχία δεν είναι μια «επαναστατική» εναλλακτική του χριστιανικού παραδείσου. Δεν είναι ούτε απλά κάτι για να γεμίζει τόμους βιβλίων ή κάτι που ικανοποιεί τα στομάχια των πεινασμένων. Και πάνω από όλα η Αναρχία δε δωρίζεται. Η Αναρχία βιώνεται. Στο τώρα και από όποιον θέλει να τη βιώσει, μόνος του ή με τους συντρόφους του. Η αναρχική εξέγερση του ατόμου στοχεύει ακριβώς σε αυτό. Δεν πρόκειται για μια θυσία «για τις εκμεταλλευόμενες μάζες» αλλά για την έκφραση της θέλησης να ζήσει κανείς ελεύθερα. Το λάθος που κάνουν οι κοινωνιστές είναι ότι βλέπουν την ελευθερία στο θολό αποτέλεσμα μιας μελλοντικής κοινωνικής αρμονίας και όχι στην ίδια την επαναστατική διαδικασία. Στην πρώτη περίπτωση έχουμε μια πιθανή μερική ελευθερία για τους αυριανούς ανθρώπους, για τους άλλους και όχι δικό μας βίωμα. Όμως όπου υπάρχουν πιθανότητες υπάρχει και περιθώριο αποτυχίας. Επίσης οποιαδήποτε ελευθερία στα πλαίσια της μαζικής κοινωνίας είναι κολοβή ελευθερία. Στη δεύτερη περίπτωση έχουμε τη σίγουρη και βιωμένη ελευθερία του πολεμιστή, του δράστη. Επομένως η αναρχική εξέγερση είναι μια διαρκής διαδικασία και σταματάει με το θάνατο του εξεγερμένου και όχι με τις νίκες ή τις ήττες του. Ένας αναρχικός εξεγερμένος που βρίσκεται στα μπουντρούμια του εχθρού βιώνει μια δέκα φορές ποιοτικότερη ελευθερία από εκείνη του σκλάβου που «κέρδισε» μια απεργία και συνεχίζει να ζει «έξω» (ευτυχώς ή δυστυχώς στην Ελλάδα έχουμε δεκάδες τέτοια περήφανα παραδείγματα).

Επομένως είναι μάλλον καλύτερα να βιώνουμε την ελευθερία της Αναρχίας στον καθημερινό αγώνα για την πραγμάτωση του εαυτού μας μέσω της εξέγερσης παρά να καταναλώνουμε τη ζωή μας «στο πως πρέπει να ζήσουμε στο μέλλον» ή «για το καλό της κοινωνίας». Είναι μάλλον καλύτερα να βλέπουμε τη ζωή μας σαν μια αλληλουχία μαχών στον ατελείωτο πόλεμο για ελευθερία παρά σαν μια εξίσωση που προχωράμε βαθμιαία μέχρι να φτάσουμε στη λύση της. Καλύτερα πολεμιστές, παρά ιεραπόστολοι και λογιστές...

In gladi veritas

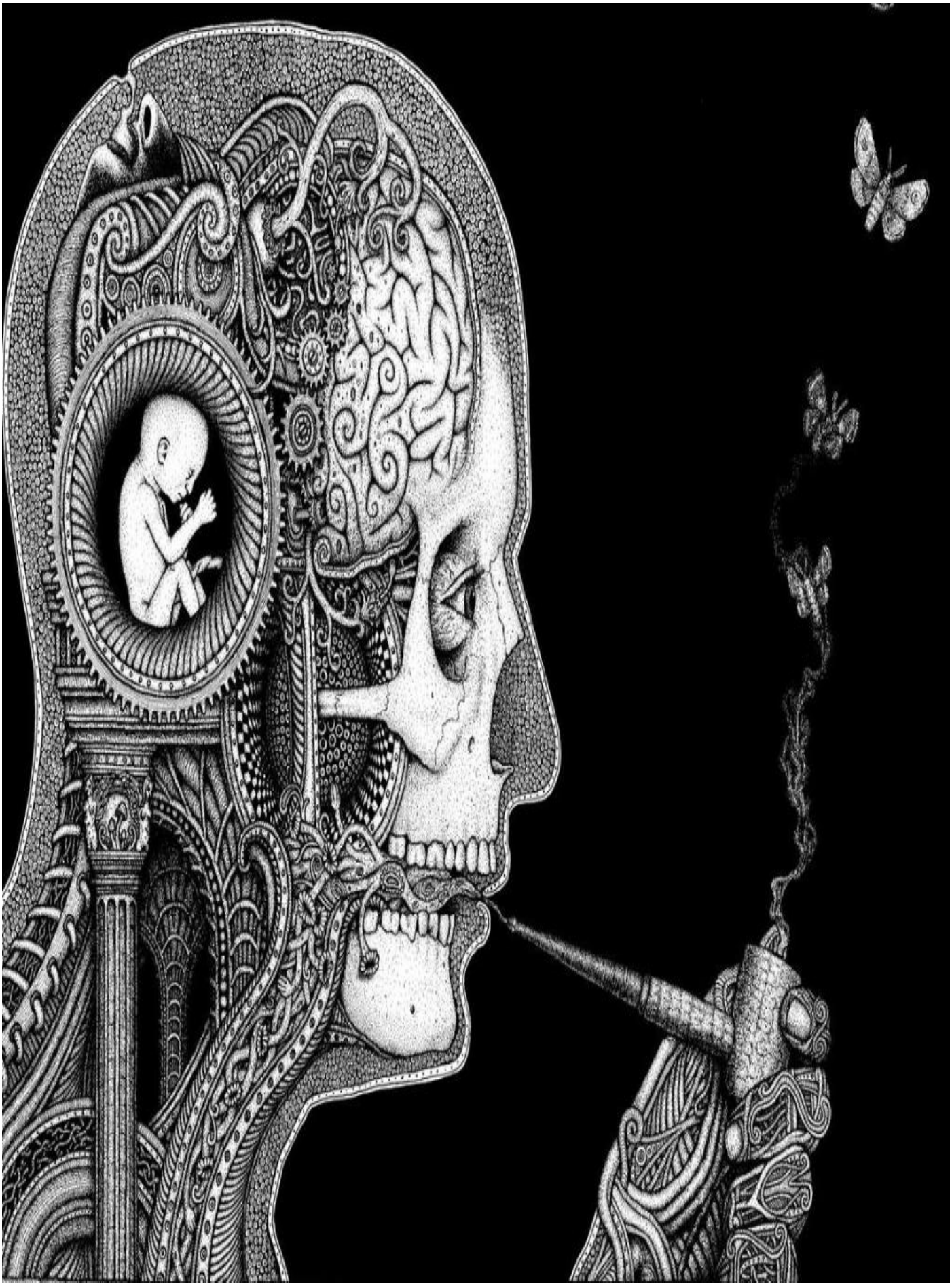

ΜΗΔΕΝΙΣΤΙΚΕΣ ΑΝΑΣΕΣ ΖΩΗΣ ΣΤΟ ΚΑΥΣΑΕΡΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Δεν υπάρχουν ιδέες , υπάρχουν μονάχα άνθρωποι που κουβαλούν τις ιδέες, κι αυτές παίρνουν το μπόι του ανθρώπου που τις κουβαλάει.

Ν' αγαπάς την ευθύνη, να λες εγώ, εγώ μονάχος μου, θα σώσω τον κόσμο. Αν χαθεί, εγώ θα φταίω. Εκδίκηση. Για τις ήττες μας, για τις ατέλειες μας, για τις αδυναμίες μας, για τις φοβίες μας, για τις διαψεύσεις μας, για τα λάθη μας, για τα προβλήματα μας, για τις απογοητεύσεις και τις δυσοίωνες επιβεβαιώσεις μας. Για τα δάκρυα που χύσαμε, για τις γροθιές που χτυπήσαμε σε τοίχους, για τις γαμημένες ιδεολογίες καθυπόταξης που μας αποστερούν συμμάχους, για τα σύμβολα της υποδούλωσης που περιόρισαν τον οπτικό μας ορίζοντα, για τα τείχη που μας χωρίζουν, για τη μελαγχολία που μας κατέκλυσε, για τις αποστροφές που εισπράξαμε, για την απόγνωση που νιώσαμε, για τη μικροπρέπεια που διαπιστώσαμε, για εκείνους τους λειψούς και ευτελισμένους ανθρώπινους τύπους που συναντάμε από τα γεννοφάσκια μας και καταξεσκίζουν την ποιοτική Αναρχία, για τις συνεχόμενες απώλειες που καταμετράμε, για τη θλίψη και τον πεσιμισμό μας… Ο κατάλογος των Αρνήσεων μας είναι ανεξάντλητος. Γιατί όταν οι δικαιολογίες εξαντλούνται, το μίσος γίνεται το πιο γλυκό συναίσθημα. Γιατί αυτοί που δεν θέλουν να ντρέπονται, είναι αυτοί που θα τσακίσουν οτιδήποτε ξέχασε την Ντροπή.

Σε μια εποχή, που όλοι οι διαπρύσιοι κήρυκες του ιδεαλισμού, της ψεύτικης ελπίδας, των στημένων ερωτήσεων και των βολικών απαντήσεων, των μαζικών ψευδαισθήσεων, όλοι οι συντονισμένοι επιτηδευματίες- πολέμιοι του απελεύθερου εγώ, οι διακινητές και νεροκουβαλητές των προφητειών και των εγκλωβιστικών ψευδοσυνειδήσεων, οι χρήσιμοι ηλίθιοι του μονοδιάστατου και του λίγου, οι ανόητοι υπερασπιστές των δούλων, οι ανώριμοι πιστοί των θρησκόληπτων παραμυθιών κάθε διαλογής, οι φορείς της πολύπλευρης βλακείας και των θολωμένων και αδύναμων επιχειρημάτων, οι έμποροι της χημείας και των πολύμορφων ναρκώσεων, όλοι οι ενδεδυμένοι με τα ρούχα των συμβάσεων και των ρόλων, οι φετιχιστές του χρήματος και των ακριβών αντικειμένων, οι τοκογλύφοι της ψυχής μας, οι δανειστές του κάθε οπίου, στήνουν το δικό τους πάρτι, ΕΜΕΙΣ, θα είμαστε παρόντες και παρούσες, καπετάνιοι στο καράβι του Εγωισμού μας, κρατώντας σταθερά τη ρότα της αντίθετης Κίνησης και χορεύοντας στους σκοπούς της Άρνησης, με προορισμό το Χάος και το Τίποτα. Για να συνεχίσουμε το Ταξίδι προς τη χώρα της Επιθυμίας, με πυξίδα τη Συνείδηση μας και τις πιο απελεύθερες πτυχές της. Για να αναγεννηθεί η ζωτικότητα στην έρημο, για να σταματήσει ο βιασμός της Φύσης και των Ζώων, για να ξαναγεμίσουν τα λιβάδια από τα μαύρα άλογα που θα καλπάζουν προς το Δάσος της Ζωής, για να συναντήσουν τους απροσκύνητους Λύκους της Ανυποταξίας, και να ξεχυθούν εκ νέου προς το δικό τους πεπρωμένο. Για να ακουσθούν ξανά οι πιο όμορφοι ήχοι, για να γραφτούν ξανά οι πιο εύστοχοι στίχοι.

Για να ζωγραφιστούν οι πιο όμορφοι πίνακες εμπνευσμένοι από το χορό της Φωτιάς, για να γκρεμιστούν όλα τα είδωλα του πολιτισμού και να απομακρυνθούν οι μολυσμένοι όσο πια μακριά γίνεται. Για να μπορούμε να ακούσουμε τον ήχο από τα φτερά του Αετού, όταν αγέρωχος διασχίζει τις άδειες, μα ατελείωτες, λεωφόρους του Ουρανού. Γιατί αν παραιτηθούμε, αν σταματήσουμε να διεκδικούμε το δικό μας ζωτικό χώρο, το άστρο της Επανάστασης θα γίνει πιο σκοτεινό, γιατί τα ποτάμια της αξιοπρέπειας θα στερέψουν, γιατί το Φως του Ήλιου θα μας καίει τη σάρκα, και δεν θα χαρίζει τη ζωοποιό του δύναμη και φωτεινότητα. ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ, λοιπόν, γιατί το χρωστάμε στον εαυτό μας, στην αξιοσύνη μας, στους κοντινούς μας συντρόφους, στους μηδενιστές όλων των εποχών, που μεταφέρουν στα βάθη της Ιστορίας τη σκυτάλη της Αξιοσύνης των Απελεύθερων Συνεπών...

Γιατί ο Ήλιος θα συνεχίσει να ανατέλλει, και θα στέκεται εκεί ψηλά για να μπορούν να τον βλέπουν όσοι θέλουν να πάψουν να προχωρούν με σκυμμένο το κεφάλι. Ο νέος Νιχιλισμός είναι εδώ, και κηρύσσει, με την πιο δυνατή ωργυή, το λυκαυγές της Συνεπούς και Αταλάντευτης Άρνησης. Γιατί το μεγάλο μυστικό είναι να ξέρεις να απορρίπτεις έγκαιρα οτιδήποτε δεν αρμόζει στα ένστικτα της αισθαντικής σου ικανότητας. Γιατί ζωή σημαίνει να διαλέγεις να πορευτείς δρασκελίζοντας στα μονοπάτια του Αρνητικού, ιχνηλατώντας τα βήματα των μοναχικών ταξιαρχιών. Γιατί το Εγώ πρέπει να καραδοκεί οπλισμένο με το πάθος για την Αναρχία σε κάθε γωνία της μητρόπολης. Γιατί δανειζόμαστε λίγο από το χρόνο τους για να τους δείξουμε την οργή μας… Γιατί ψάχνουμε τις πιο δημιουργικές και καλλιτεχνικές πτυχές του Ανθρώπου, τολμώντας να μιλήσουμε αποτυπώνοντας, χωρίς φόβο, αλλά με πάθος, τα αληθινά στιγμιότυπα μιας τραγικής καθημερινότητας, σκάβοντας τα λαγούμια της διαφυγής, και «πυροβολώντας» τα άδεια σώματα των μέτριων… Γιατί σε αδιέξοδα μπλέκουν μονάχα όσοι ακολουθούν τους δοσμένους δρόμους, και τις επιλογές των πολλών, γιατί πάντα οι λίγοι ήταν οι φρουροί της Δύναμης και της Σκέψης, οι πραγματικοί κομιστές του διαφορετικού και του όμορφου.

ΟΥΤΕ ΠΛΟΥΣΙΟΙ, ΟΥΤΕ ΦΤΩΧΟΙ. ΟΥΤΕ ΔΟΥΛΟΙ, ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΕΣ. ΟΥΤΕ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟΙ, ΟΥΤΕ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΙ. ΟΥΤΕ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΙ, ΟΥΤΕ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΙ. ΟΥΤΕ ΚΑΛΟΙ, ΟΥΤΕ ΚΑΚΟΙ. ΟΥΤΕ ΗΘΙΚΟΙ, ΟΥΤΕ ΑΝΗΘΙΚΟΙ. ΟΥΤΕ ΚΗΦΗΝΕΣ, ΟΥΤΕ ΕΡΓΑΤΙΣΤΕΣ. ΟΥΤΕ ΕΛΛΗΝΕΣ, ΟΥΤΕ ΠΑΚΙΣΤΑΝΟΙ. ΟΥΤΕ ΘΥΤΕΣ, ΟΥΤΕ ΘΥΜΑΤΑ. ΟΥΤΕ ΣΠΟΥΔΑΙΟΙ, ΟΥΤΕ ΑΣΗΜΑΝΤΟΙ...

Δύναμη και σινιάλο Σεβασμού και Τιμής ΣΕ ΟΛΕΣ τις εξεγερμένες/ επαναστατημένες ατομικότητες, που στο παντού και στο πάντα, αποτελούν την ενσάρκωση του διαφορετικού, θρυμματίζοντας τις βιτρίνες της υποταγής και πυρπολώντας τα κάστρα της επιβολής, ΣΕ ΟΛΟΥΣ τους συνειδητοποιημένους Δραπέτες της Κανονικότητας, ΣΕ ΟΛΟΥΣ όσους επιλέγουν να ζήσουν μακριά (και ΕΝΑΝΤΙΟΝ) από τα πρόβατα του πολιτισμού και τους βοσκούς τους.

ΥΓ. Ο Μηδενισμός είναι εδώ, και θα συνεχίσει να υπάρχει σε πείσμα όσων του εναντιώνονται για τους δικούς τους λόγους.

Λέσχη Μηδενιστικής Συνείδησης rem gero

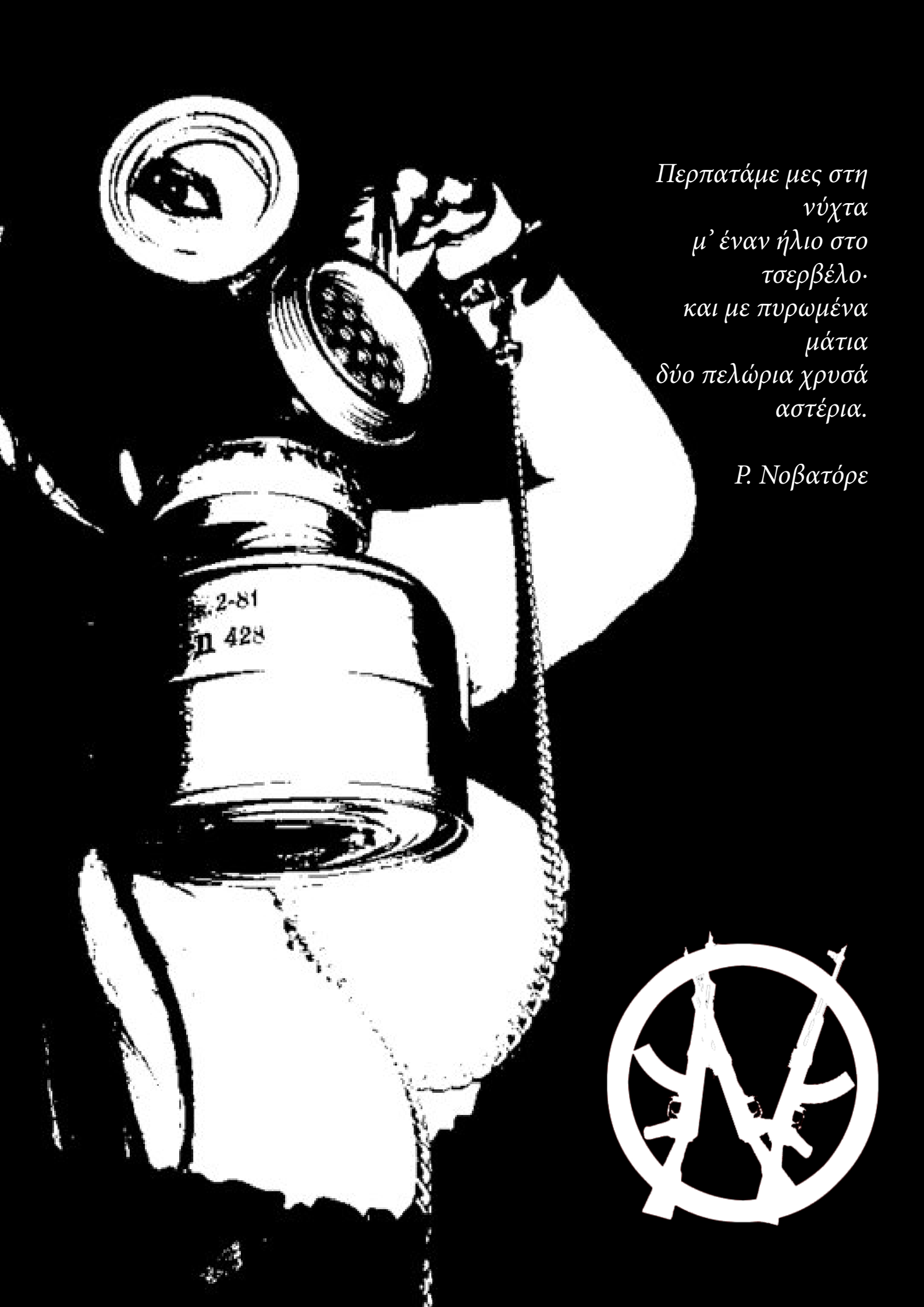

Περπατάμε μες στη
νύχτα
μ' έναν ήλιο στο
τσερβέλο·
και με πυρωμένα
μάτια
δύο πελώρια χρυσά
αστέρια.

Ρ. Νοβατόρε

Η αποφασιστική ψυχή μας είναι πολύμορφη…

Διαπερνά τον παλλόμενο καυτό ήλιο και τα τρεμάμενα απ' τη συγκίνηση άστρα!

Είμαστε ποιητές της επανάστασης και φιλόσοφοι της καταστροφής.

Είμαστ' αναρχικοί.

Εικονοκλάστες!

Ατομικιστές,

άθεοι,

μηδενιστές!

Είμαστε φορείς των μαύρων σημαιών.

Ρ. Νοβατόρε ("Μαύρες Παντιέρες")

«Ελεύθερος άνθρωπος είναι αυτός που άφοβα προχωράει τη σκέψη του ως το τέλος»
Λεόν Μπλουμ

(ΑΛΛΗ) ΜΙΑ ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ;

Το διάστημα από το 2010 μέχρι σήμερα, όσον αφορά τα δρώμενα του ελλαδικού χώρου, άνετα μπορεί να χαρακτηριστεί ως Αποκαλυπτικό. Όχι τόσο γιατί προσεγγίζει… και καλά… τους εσχατολογικούς θεαματικούς προσδιορισμούς της μυθοπλασίας της Αποκάλυψης (κάθε άλλο, αφού επιδιώκεται η συνέχεια με συγκεκριμένες εκφάνσεις και όρους διαφέντευσης και δουλείας), αλλά γιατί συμβάλλει με τους πλέον αποσαφηνιστικούς τρόπους στο πλήρες ξεγύμνωμα των πάντων. Ζούμε μια πολύ καλά συντονισμένη επίθεση από την πλευρά της εξουσίας, που προσομοιάζει, αν δεν περιγράφεται κιόλας με πλήρη ακρίβεια έτσι, σε ένα είδος υβριδικού πολέμου. Η εξουσία όταν αποφασίζει να τρέξει το εκάστοτε εποχιακό «project» της, φροντίζει να καταργεί με τον πιο απροκάλυπτο τρόπο, τις συνταγματικές επιφάσεις και να αψηφά πλήρως τις συντεταγμένες των ήδη διαμορφωμένων Κοινωνικών Συμβολαίων. Που είχε συναινετικά συνάψει με τους υποτακτικούς της σε παρελθόντα χρόνο, με τις ευχές και το κλείσιμο του ματιού σύσσωμου του δημοκρατικού τόξου, δηλαδή και των θεσμικών ηγητόρων και των χαζοχαρούμενων, και πονηρών συνάμα, ωφελιμιστών/ ακολουθητών τους. Κάποια στιγμή, βέβαια, έρχεται το πλήρωμα του χρόνου για τις συνέπειες αυτής της τυφλής εμπιστοσύνης, έρχεται η κομβική στιγμή για να φανεί ο πιο αποκρουστικός ρόλος της Δημοκρατίας στη διαιώνιση της κυριαρχίας του Κεφαλαίου. Διαμέσω της αλλαγής των όρων των διάφορων πολιτισμικών κελιών, που φρεσκοβάφονται για να υποδεχθούν τους ίδιους θαμώνες, και είναι πλέον πιο στενά και εγκλωβιστικά. Τότε είναι που η εθελοδουλία γίνεται όντως και προϊόν εκβιασμού, κάτι που δεν συνέβαινε στα χρόνια της ηρεμίας, που σύμφωνα με τα δικά μας ερμηνευτικά εργαλεία κυριαρχούσε, κατά βάση, η εθελοντική αποδοχή, τόσο της μεσοαστικής, όσο και της μικροαστικής, αλλά και σημαντικού κομματιού της εργατικής τάξης, στους όρους του συστήματος.

Για την προώθηση των όποιων σχεδιασμών της, η εξουσία διαλέγει το κατάλληλο υπηρετικό προσωπικό, ανθρώπους παραδομένους στην πιο πωρωμένη εκδοχή της ματαιότητας, δηλαδή που είναι πρόθυμοι να υπηρετήσουν μια ξεκάθαρα επιθετική τακτική για την επίτευξη των στρατηγικών στόχων. Χωρίς τύψεις και αναστολές, παρότι γνωρίζουν το επαχθές και το αντι-ανθρώπινο της αποστολής τους. Ο κυνισμός του επαγγελματισμού, τάσσεται στην υπηρεσία της παγίωσης μιας καινούριας κατάστασης με προσαρμοσμένες και διαμοιρασμένες αφειδώς, στο σύγχρονο περιβάλλον, αλυσίδες νέας κοπής. Έτσι, λαμβάνουν χώρα νοοτροπίες και πρακτικές, που εκπλήσσουν μόνο τους αφελείς, αυτούς που έχουν εναποθέσει στη δημοκρατική απάτη, τρώγοντας τα παραμύθια των διάφορων θεωρητικών μυαλοπώληδων, όλες τους τις ελπίδες για ευημερία και ανέλιξη -παλιότερα, για επιβίωση -σήμερα. Τα όποια αφειδώς παρεχόμενα δημοκρατικά προνόμια του χτες καταργούνται/ κόβονται μαχαίρι σε περιόδους «κρίσης», δηλαδή στα χωροχρονικά σημεία που έχει προαποφασιστεί να λάβει χώρα η εξουσιαστική επίθεση για τον μετασχηματισμό των όρων επιβολής. Έτσι προκύπτει, για παράδειγμα, η υιοθέτηση της ατζέντας της Χρυσής Αυγής από τη Ν.Δ. σε μια σειρά ζητημάτων (μεταναστευτικό, καταστολή). Και αυτό γιατί πολλές φορές στην ιστορία καταστάσεις «κρίσεων» συντηρητικοποιούν περισσότερους από όσους θα περίμενε κανείς, επομένως με την ανοχή σημαντικού κομματιού του πληθυσμού, προχωράει ο εκφασισμός με μεγαλύτερη ευχέρεια. Πράγματα που πριν από πέντε- έξι χρόνια θα ήταν αδιανόητα, σήμερα κυριαρχούν στη σφαίρα της δημόσιας ζωής, σχεδόν ως αυτονόητα. Η τάξη και ο νόμος τείνουν να γίνουν μαζικά απωθημένα, αντί να επικρατεί η ανομία, η εξέγερση, η επαναστατική αναζήτηση, η έμπρακτη και συνειδησιακή διάρρηξη των ασφαλιστικών δικλείδων ενός συστήματος που έχει ξεσκεπαστεί πια όσο περισσότερο γίνεται.

Αυτό, πάντως, που έχει κεφαλαιώδη σημασία, περισσότερο και από τις εξουσιαστικές στοχεύσεις, είναι η αντίδραση της κοινωνίας στο όλο σκηνικό που στήθηκε. Προφανώς, τα όσα διακυβεύονται τα τελευταία χρόνια δεν έχουν καμία σχέση με τις συνθήκες που επικρατούσαν στον ελλαδικό χώρο για πολλές δεκαετίες. Ο ενδοεξουσιαστικός ανταγωνισμός, παίρνοντας τις μορφές που απαιτούνται στις σύγχρονες αναγκαιότητες, ώθησε σε διαφορετική κινητικότητα τα φυσικά πρόσωπα που ασκούν τις εξουσιαστικές διαχειρίσεις. Δεν δίστασε, λοιπόν, αυτή η δράκα να επιτεθεί με πρωτοφανή για τα μεταπολιτευτικά δεδομένα του ελλαδικού χώρου λύσσα, μετατρέποντας σε φτερό στη θύελλα τα κεκτημένα, τις σταθερές και τα δεδομένα δεκαετιών... Εύλογα, ανέμενε αντιδράσεις, και προσπάθησε να τις αμβλύνει και να τις εντάξει στο δημοκρατικό πλαίσιο.
Για πολλά χρόνια όλοι είχαν βολευτεί, και εξουσιαστές και εξουσιαζόμενοι, σε μια συγκεκριμένη κατάσταση που επέτρεπε στον καθένα να λάβει τη θέση που ήθελε στο κοινωνικό στάτους κβο, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων. Το αλισβερίσι καλά κρατούσε, γιατί έμεναν σχεδόν όλοι ικανοποιημένοι. Γιατί, έτσι και αλλιώς, μια φιλελεύθερη δημοκρατία έχει και τους «παρίες» της. Καταφέρνει, όμως, να ενσωματώσει τους περισσότερους και, με διάφορες ψευδαισθήσεις, εξαγορές, υποσχέσεις, πρότυπα ζωής και εκμετάλλευση-χειραγώγηση των επιθυμιών τους, τους μετατρέπει σε υπόδουλους ολκής. Σε άοπλη ομάδα κρούσης του συστήματος, που καθιστά έσχατη λύση τη βίαιη καθυπόταξη. Μέχρι πρόσφατα, λοιπόν, η έννοια της επανάστασης ήταν πρόταγμα μονάχα μιας μικρής μειοψηφίας ανθρώπων. Αυτών των «περιθωριακών» μειοψηφιών, που σε καιρούς καταναλωτισμού, ενσωμάτωσης, ευημερίας, κατάρρευσης των ιδεολογιών του χτες, και ανάδειξης νέων τύπων «Δυτικού» ανθρώπου, μίλαγαν με αξιοθαύμαστη επιμονή, κόντρα στους καιρούς της διάχυτης ευδαιμονίας, για αντικαθεστωτική δράση, για επανάσταση, για αναρχία κοκ, κρατώντας ψηλά στους δρόμους τη σημαία της αξιοπρέπειας και της αντίστασης. Οι μόνοι που αντιμετώπιζαν το φάσμα, ακόμα και βαριών, συνεπειών (δολοφονίες, ακρωτηριασμοί, φυλακίσεις, ξυλοδαρμοί, βασανιστήρια), στους μεταμοντέρνους καιρούς της τότε κοινωνικής ειρήνης και της δημοκρατικής παροχής ονειρώξεων και δέλεαρ υποταγής.
Θα περίμενε κανείς πως η κρίση, τα μνημόνια, όλα αυτά…, θα έθεταν το Επαναστατικό Πρόταγμα ως ζητούμενο σε ευρύτερο αριθμό ανθρώπων. Και μπορεί διάφοροι στους αντικαθεστωτικούς χώρους να επιχειρούν συντονισμένα –με αριστερόστροφη τεχνοτροπία, να το καλουπώσουν, ως συμπυκνωμένο και δήθεν «σύγχρονο» πραγματιστικό σημείο αναφοράς, που εναρμονίζεται με τους ρεαλιστικούς όρους και τις ανάγκες της εποχής. Ένα νοηματοδοτημένο «ευαγγέλιο», που περικλείεται στην έννοια της κάπως γενικόλογης και αφηρημένης (συνειδητά για να γίνει προσιτή σε ευρύτερα ακροατήρια που θα τρόμαζαν ενδεχομένως στη χρήση της λέξης αναρχία) «Κοινωνικής Επανάστασης», θεωρώντας πως οι καιροί είναι πρόσφοροι. Υπάρχει η πολιτική εκτίμηση, πως πρέπει σε κάθε περίπτωση να εκμεταλλευθούν τις ευκαιρίες της συγκυρίας και διάφορα άλλα «ελπιδοφόρα», «αισιόδοξα», «ανθρωπιστικά», αλλά ολίγον τι ανεδαφικά και ξένα προς τις επιθυμίες των πολλών. Κατά πως φαίνεται, για άλλη μια φορά υπολόγιζαν χωρίς τον ξενοδόχο.
Δηλαδή, την ίδια την κοινωνία. Που εξαναγκασμένη να αντιδράσει, έψαξε να βρει τρόπους εκδήλωσης της έντονης αγανάκτησης για τη βάναυση υποβάθμιση του βιοτικού της επιπέδου, για τη διάχυση της σοκαριστικής απειλής ακόμα και για την ίδια την επιβίωση και το δικαίωμα στη ζωή, ίσως και για τη γενικότερη ηθική εξαχρείωση και υλική εξαθλίωση της καθημερινότητας. Βγήκε στις πλατείες, συμμετείχε στο κίνημα των αγανακτισμένων, έβρισε, μούντζωσε, πέταξε αντικείμενα και γιαούρτια, έδειρε, ευχήθηκε και καταράστηκε συνάμα, αλλά, εν τέλει, έπεσε στην παγίδα των εκλογών, όπως ο ποντικός στη φάκα. Που πραγματώθηκαν σε κατάλληλο timing, και με τα αρμόζοντα εκβιαστικά και ψευδεπίγραφα διλήμματα, έτσι ώστε να επιτευχθεί ένα επιθυμητό αποτέλεσμα για την ουσιαστικά απρόσκοπτη συνέχιση της διαδικασίας που «έτρεχε» από την άνοιξη του 2010 η κυριαρχία. Με τη ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ, τη ΔΗΜΑΡ, συνολικά, στο 48% περίπου, και τη Χρυσή Αυγή στο 7%, δεν πρέπει να υπάρχει καμία αμφιβολία για το είδος και την αποτελεσματικότητα της εξέλιξης που παρατηρούμε. Το ποίμνιο, δυστυχώς, εναπόθεσε όλες τις ελπίδες του στις εκλογικές αυταπάτες, σε μεγάλο ποσοστό. Η εν βρασμώ κοινωνία, μην ανακαλύπτοντας το δρόμο

της αυτό-οργάνωσης, της από τα κάτω εξάπλωσης και διάχυσης οργισμένων αντιδράσεων με οργανωμένο και συντονισμένο τρόπο, με όρους που θα έθεταν σε πειραματικό στάδιο επαναστατικά εγχειρήματα και απόπειρες, έβαλε την πρώτη υπογραφή της στο «μνημόνιο» της άμβλυνσης των αντιδράσεων. Θα ξαναγυρίσει στους δρόμους; Θα πραγματωθεί αυτό που κάποια στιγμή έμοιαζε ως αναπόφευκτο, αλλά τώρα είναι ζητούμενο; Θα ξαναζήσουμε στιγμές όπως αυτές του καλοκαιριού του 2011 ή της 12ης Φλεβάρη του επόμενου έτους;

Δεν αρκεί να βγάζεις από το χρονοντούλαπο της ιστορίας τις δοκιμασμένες και αποτυχημένες (μαρξίζουσες) ρετσέτες, που έφαγαν τα μούτρα τους σε πολύ πιο ευνοϊκά και πρόσφορα παγκόσμια περιβάλλοντα από αυτά που αναδύονται σε ενεστώτα χρόνο. Το επαναστατικό προτσές για να υπάρξει, δεν χρειάζεται επιτηδευμένες κουπτάτσιες, και λοιπές καθοδηγήσεις από τους νεόκοπους διαφωτιστές μιας ανθρωπιστικής πρωτοπορίας με «ταξική» ρητορική, αλλά ατομική υπευθυνότητα και συνειδησιακή καλλιέργεια ολικής εναντίωσης στους πυλώνες και τους άξονες του πολιτισμού.
Ή συγκρούεσαι ολικά με την έννοια της εξουσίας, ή την αποδέχεσαι στηρίζοντας τις πιο προοδευτικές ή αντιδραστικές της εκδοχές… Ο πλουραλισμός της δημοκρατίας φροντίζει να έχει πολύπλευρες και ετοιματζήδικες λύσεις για το κάθε πρόβλημα, ενώ το Πρόβλημα είναι η ίδια, και η μόνη Λύση είναι η καταστροφή της. Όταν καλείς τους ανθρώπους να πολεμήσουν με τους συνειδησιακούς όρους του χτες, δηλαδή ως θεατής στην παρέλαση/ επίδειξη των διάφορων δημοκρατικών μοντέλων, δεν μπορείς να περιμένεις και πολλά καλά πράγματα. Δυστυχώς, ακόμα και σήμερα, οι πρόθυμοι για εναγκαλισμούς με τις διάφορες συνταγές ενσωμάτωσης παραμένουν τόσοι πολλοί, που είναι δύσκολο να θέτεις ως βασικό πολιτικό επιδιωκόμενο στόχο τον επαναστατικό μετασχηματισμό. Οι μάζες δεν θέλησαν για άλλη μια φορά, ενώ μπορούσαν, την επαναστατική διέξοδο από κάθε αδιέξοδο του πολιτισμού και του συστήματος.

Πόσο μάλλον την αναρχική καταστροφή του υπάρχοντος, με τέτοιους όρους ώστε να είναι εφικτό να βρεις μεγάλο αριθμό συμμαχητών, ικανό να σε φέρουν προ «της εφόδου στον ουρανό», δηλαδή τη μηδενιστική ανασυγκρότηση της ζωής μας. Εν τέλει, στο πέρασμα του χρόνου, αναρχικοί έγιναν αναρχιστές νεοκομμουνιστές, και ανένταχτοι αντικαπιταλιστές κατάντησαν ουρές της Αριστεράς και του ρεφορμισμού.
Το παιχνίδι, ξεκάθαρα, παίχτηκε πάνω στο όποιο συνειδησιακό υπόβαθρο, αλλά και στους περιορισμένους τρόπους σκέψης που υπήρχαν πριν την κρίση. Εκεί βρίσκεται το κλειδί, και, δυστυχώς, φαίνεται πως αυτό κατοικοεδρεύει στις τσέπες των κυρίαρχων και όχι στα χέρια των υποτακτικών. Μάταια προσμένουν ορισμένοι ένα διαφορετικό περιεχόμενο και μια διαφορετική κίνηση από αυτούς, τις μάζες, που έχουν συνηθίσει αλλιώς, και εναποθέτουν χωρίς καμία περιστροφή όλες τους τις ελπίδες στη κομματική διαμεσολάβηση και σε προβεβλημένες προσωπικότητες τύπου Τσίπρα. Υπάρχουν, βέβαια, υπόδουλοι που προσκυνούν άλλους «σωτήρες» όπως τους διάφορους πίθηκους του γνωστού, και προβαλλόμενου εντέχνως από την αστική επικοινωνιακή τεχνοτροπία (πχ. εφημερίδα Πρώτο Θέμα), μορφώματος. Που βρίσκεται πια στην ηγεμονία της νεοελληνικής ακροδεξιάς, πασπαλίζοντας ακόμα και αντιφατικές μεταξύ τους θεωρήσεις (χούντα των συνταγματαρχών-εθνικοσοσιαλισμός, ορθοδοξία-παγανισμός, δρόμος-κοινοβούλιο κοκ) στο βωμό του να ικανοποιήσει ψηφοθηρικά τις αιτιάσεις του δικού του, εσχάτως διευρυμένου, ακροατηρίου. Έπεσε γραμμή για στήριξη του από τους ήδη υπάρχοντες εθνικόφρονες-φασίστες-υπερπατριώτες-ρατσιστές –στρατόκαβλους-αστυνομολάγνους κάθε λογής και διαλογής, παρουσιάστηκε ως μοδάτη «αντιεξουσιαστική» προοπτική σε αλλόφρονες και παραπλανημένους νεολαίους, και ξαφνικά (;) έγινε υπολογίσιμος παράγοντας του πολιτικού σκηνικού με συγκεκριμένο ρόλο στο παιχνίδι της χειραγώγησης και του εξανδραποδισμού. Η εξουσία, λοιπόν, δεν δίστασε να μετατρέψει ακόμα και τη Χ.Α. σε προβεβλημένη εφεδρεία που έχει κληθεί, με μεγάλη ευχαρίστηση είναι η αλήθεια, να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο, κάτι που δείχνει το αδίστακτο του πράγματος και των προθέσεων της, «εξευγενισμένης» από διάφορους κωλοτρυπίδηδες της βολεμένης και βολικής συνάμα διανόησης, εξουσίας. Τώρα, βέβαια αυτοί οι μολυβοσπρώχτες του «πνεύματος», κρούουν τον κώδωνα της δημοκρατικής εκτροπής, αλλά η δουλειά έχει γίνει για λογαριασμό των ίδιων ανθρώπων που τους ταΐζουν και τους προβάλλουν και δαύτους. Να μη

φοβούνται, όμως, γιατί οι άλλες όψεις του ίδιου νομίσματος, έχουν άλλους ως στόχους.

Λαϊκός Εθνικιστικός Σύνδεσμος Χρυσή Αυγή, λοιπόν. Μια εξουσιαστική πολιτική δύναμη, με αφηρημένο «αντισυστημικό» λόγο και «άγριες» προθέσεις, που καθαγιάζονται από το κατασκευασμένο ιδεολόγημα του Έθνους, και που ενώ ΦΡΑΣΤΙΚΑ στρέφεται ενάντια σε όλους, στην πράξη στοχοποιεί , ως δολοφονική συμμορία, τους αδύναμους, τους απόκληρους, τους εκτός των τειχών, τους διαφορετικούς, τους εύκολους και ανυπεράσπιστους στόχους της σύγχρονης κοινωνικής πραγματικότητας. Όλους αυτούς που η κυρίαρχη προπαγάνδα θέτει στο «περιθώριο», έρχεται ο εθνικισμός (να επιχειρήσει) να τους τσακίσει, έστω και κατ΄ αναλογία, αφού οι επιχειρησιακές δυνατότητες αυτών των καθαρμάτων δεν αντιστοιχούν, για εμάς, ακόμα τουλάχιστον, στο θόρυβο που θέλουν να προκαλέσουν σε επίπεδο εντυπώσεων. Εκεί που το κράτος δεν μπορεί ή δεν θέλει να κάνει τη βρώμικη δουλειά, υπάρχει ο εθνικισμός, η πιο αισχρή εκδοχή του κρατιστικής ιδεολογίας, για να καλύψει το κενό και να ματώσει τα σοκάκια, σκορπώντας τον τρόμο, σε ένα ρεσιτάλ «πυγμής» ξεκάθαρα εκ του ασφαλούς, κυριολεκτικά με τις πλάτες και την ανοχή του επίσημου κράτους.

Είναι λογικό, πάντως, ο ακροδεξιός να στραφεί στη Χρυσή Αυγή, ο δεξιός στους Ανεξάρτητους Έλληνες, ο απογοητευμένος ΠΑΣΟΚος, ο ανένταχτος αριστερός, ο αριστεριστής και ο αντιεξουσιαστής (σε ένα συγκεκριμένο αριθμητικά κομμάτι) στο Σύριζα. Οι πραγματικοί αναρχικοί δεν θα πέσουν ποτέ σε παρόμοιες παγίδες, για ευνόητους λόγους. Η Αριστερά, για να μην το πολύ-κουράζουμε, είναι καθεστωτική δύναμη απορρόφησης της όποιας κοινωνικής δυσαρέσκειας και μεταβολής της σε διαφορετική πρόταση συστημικής διαχείρισης. Δηλαδή, πασχίζει, με τις ευλογίες της κυριαρχίας, για διαιώνιση του καπιταλισμού, του κρατισμού, με την επίφαση των κοινωνικών ευαισθησιών, για να μη ξεφύγουν όλοι αυτοί, οι εν συνθήκη θολώματος και δυσαρέσκειας ευρισκόμενοι, σε ολικές αντισυστημικές λογικές και πρακτικές. Αποτελεί, χωρίς καμία αμφιβολία, το τελευταίο χαρτί της κυριαρχίας για να συγκρατήσει τα αναστατωμένα πρόβατα μέσα στο μαντρί. Εξάλλου, ο ίδιος ο Τσίπρας το δήλωσε πριν από καιρό, προγενέστερα από τη «μετά Βαΐων και κλάδων» παρουσίαση του από συγκεκριμένα παγκόσμια κέντρα εξουσίας ως τον «εκλεκτό» τους στην ελληνική πραγματικότητα (σε αντιδιαστολή με τους μερκελιστές της εγχώριας τρόικας-άλλο ένα ψευδεπίγραφο δίπολο που επιχειρεί να δημιουργήσει στρατόπεδα υποταγής), λέγοντας πως αν δεν υπήρχε ο Σύριζα, στην Ελλάδα θα είχαμε ανυπολόγιστες εξεγερτικές ταραχές.

Άρα, με την επιβεβαίωση δια στόματος του ηγέτη της, η εγχώρια αριστερά αποτέλεσε βαλβίδα αποσυμπίεσης και ενσωμάτωσης στις κυρίαρχες λογικές των όποιων ανθρώπων οργίστηκαν από την όψιμη και βάρβαρη θυματοποίηση τους από τα μνημόνια και τις επιθυμίες της «τρόικας εξωτερικού». Γρήγορα, ενδέχεται να κληθεί να διαχειριστεί ακόμα και κυβερνητικές υποθέσεις, προωθώντας τη μεικτή οικονομία ως το φάρμακο για τη δημιουργία συνθηκών ανάπτυξης και αλλαγής κλίματος. Ακόμα δεν έχουμε δει τίποτα.

Στο μέλλον, όταν η διάψευση και η απογοήτευση από την αριστερή διακυβέρνηση οδηγήσει πολλούς, που σήμερα αισθάνονται πως ανακάλυψαν τον τροχό και ονειρεύονται την πραγμάτωση των ανθρωπιστικών τους ιδεοληψιών (που επί της ουσίας είναι συγκαλυμμένη απόπειρα ατομικής επιβίωσης), στο κενό, θα έχει ο αντικαθεστωτισμός μια τελευταία ευκαιρία για αναδιάταξη και απεύθυνση. Όμως, με βάση τις υπάρχουσες συνειδησιακές ατραπούς, συν το δυσχερή ευρωπαϊκό συσχετισμό δύναμης, δύσκολα να εκτραπούν τα ανθρώπινα μυαλά σε πλειοψηφικό επίπεδο στο δρόμο της Επανάστασης και της Αναρχίας, που αποτελούν το δικό μας διακύβευμα. Όταν, ενδεικτικά είναι τα νούμερα, το βιοτικό σου επίπεδο βρίσκεται στο εφτά (προ μνημονίου), και η εξουσία θέλει να στο πάει (με τα μνημόνια) στο τέσσερα, θα στο πάει, χωρίς ενδοιασμούς και εντελώς μεθοδικά, στο τέσσερα. Απειλώντας σε- ως εφαρμογή της τακτικής του «Σοκ και Δέος», ότι θα στο ρίξει στο τρία, για να έλθει η αριστερά να στο διατηρήσει στο τέσσερα, να σου αλλάξει την ψυχολογία και αφού έχεις εθιστεί πια σε μια άλλη πραγματικότητα, έχοντας εκ των πραγμάτων κινεζοποιηθεί, να αισθάνεσαι και κάπως ικανοποιημένος. Αφού, πια, θα «κυβερνάει ο λαός» (θα διακηρύττεται μια νέα μορφή «λαϊκής κυριαρχίας», που θα την ευαγγελίζονται και θα υπηρετούν διάφοροι επαγγελματίες της

προπαγάνδας με αριστερό προφίλ) και οι πολιτικοί του αντιπρόσωποι… Οι λέξεις πάντα χρησιμοποιούνται από την εξουσία για διαστρεβλώσεις και καλλιέργεια ψεύτικων υποσχέσεων. Το θέμα είναι να έχεις την οξυδέρκεια να μπορείς να βλέπεις πίσω από αυτές…

Η αναπότρεπτη επιστροφή σε μια καινούρια κανονικότητα είναι ο τελικός στόχος των εξουσιαστών, και αν δεν αλλάξει κάτι σύντομα και ρηξικέλευθα, θα είναι «προ των πυλών» η πραγμάτωση αυτού του παγκοσμιοποιημένης υφής εφιάλτη… Θα μιλάμε για άλλη μια χαμένη ευκαιρία, και όλα θα πορεύονται σε ένα μέλλον ταπείνωσης, αποδοχής και πλήρους επικράτησης των εξουσιαστικών σχεδιασμών. Αν στο τώρα δεν μπει ένας ουσιαστικός φραγμός, αύριο θα είναι τόσο αργά, που δεν θα έχει κανένα νόημα, ούτε να δακρύζουμε για τη «χαμένη τιμή της κοινωνικής αξιοσύνης», ούτε να μετανιώσουμε για όσα θα μπορούσαμε να κάνουμε, αλλά δεν έγιναν για διάφορους λόγους.
Το αναβαπτισμένο και ανασυγκροτούμενο πολιτικό σκηνικό, με νέο αναδυόμενο δυναμικό και όμορφα λόγια, θα επιστρατευτεί μέχρι τέλους, για να ολοκληρώσει το έργο για το όσο το δυνατόν πιο αναίμακτο «πέρασμα» στη νέα εποχή, που θα είναι αυτή που επεδίωκε εξ΄ αρχής η εξουσία. Προλαβαίνουμε να τους αποτρέψουμε; Θέλουμε και μπορούμε; Ιδού η Ρόδος, ιδού και το Πήδημα… Με γνώμονα, βέβαια, όχι καλύτερες συνθήκες υποδούλωσης, αλλά απελευθέρωση από όλα τα δεσμά της εξουσίας και του πολιτισμού της. Για αναρχία και ζωή. Για μηδενιστική καταστροφή του υπάρχοντος, για την ανατολή του μηδενός…

ΓΙΑΤΙ, «…Σε αυτόν τον κόσμο, οι λύκοι κατοικούν στα άκρα. Στη μέση βρίσκονται αυτοί που δεν τολμούν. Κάποιος απ' τη μέση μπορεί να ρωτήσει προς τη μεριά μας: «Γιατί κυνηγάτε το αδύνατο…;» Όμως η φωνή μας που μιλάει απ' την καρδιά φωνάζει: «Δεν υπάρχει αδύνατο για τον Άνθρωπο. Ποτέ μη βάζεις σύνορα στη θέληση του Ατόμου. Να σπας τα όρια. Να πεθαίνεις και να λες "Θάνατος δεν υπάρχει…" Να αρνιέσαι τη μάζα. Να αρνιέσαι την κοινωνία και τον ειρηνικό θάνατο του κομπάρσου». Μια έκρηξη μέσα μας φωνάζει: «Είμαι Εγώ, εισβάλλω στη σκηνή του κόσμου και ανατινάζω την ησυχία του». Είμαστε εμείς, οι Εξόριστοι Αναρχικοί, οι Μηδενιστές, οι Εικονοκλάστες, που γκρεμίζουμε τα είδωλα του κόσμου σας.
Στους συντρόφους προσφέρουμε τη φωτιά του Προμηθέα.
Στους εχθρούς τον πόλεμο.
Στους αδιάφορους… τίποτα…»

(απόσπασμα από κείμενο της Ε.Ο. ΣΠΦ και του αναρχικού επαναστάτη Θεόφιλου Μαυρόπουλου για Αλληλεγγύη στους Αλφρέντο Κοσπίτο και Σέρτζιο Μαρία Στεφάνι)

Λέσχη Μηδενιστικής Συνείδησης rem gero

Τα κείμενα που δημοσιεύονται στο έντυπο "Μηδενιστική Πορεία για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους" εκφράζουν τη σκέψη του εκάστοτε συντάκτη.

Παρότι επιμέρους διαφωνίες είναι λογικό ότι υπάρχουν, η συντακτική ομάδα δεν έχει την παραμικρή διάθεση να αυτολογοκριθεί. Έτσι, τα κείμενα υπογράφονται από τους εκάστοτε συντρόφους, οι οποίοι είναι υπεύθυνοι για τη σύνταξή τους.

Φυσικά, ο χαρακτήρας των αναλύσεων είναι ξεκάθαρος και δεδομένος.

Η συντακτική ομάδα της "Μηδενιστικής Πορείας"

Niger Lupus Negationis, In gladi veritas και Λέσχη Μηδενιστικής Συνείδησης rem gero

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

«Πρώτος Χαοτικός Κύκλος»

Ενάντια στον Αναρχισμό

Το κείμενο αυτό ανήκει στον κύκλο των κειμένων που συγκροτούν τον Πρώτο Χαοτικό Κύκλο και θα μπορούσε να εκληφθεί ως συνέχεια του κειμένου Μηδενισμός και Οργάνωση. Γράφεται για να προσεγγιστούν, πάντα από αυστηρά προσωπική σκοπιά, συγκεκριμένα ζητήματα γύρω απο τον Αναρχισμό, τη μεγαλύτερη σηψαιμική πληγή της Αναρχίας.

Αναρχισμός και Διαφωτισμός

Ο Αναρχισμός ως κοινωνική θεώρηση αποτελεί προιόν του Διαφωτισμού και του Ανθρωπισμού. Οι μεγάλες αστικές επαναστάσεις του 17ου και 18ου αιώνα, παίρνοντας φωτιά από την εύφλεκτη ύλη της ιδιοκτησίας, ενέτρεψαν τη μοναρχία και εδραίωσαν τις αστικές δημοκρατίες, μετεξέλιξη των οποίων αποτελούν και τα σύγχρονα δυτικά καθεστώτα. Η μεταβολές που επέφεραν οι παραπάνω επαναστάσεις δεν αφορούν αποκλειστικά το πέρας από τη φεουδαρχία στον καπιταλισμό και μια τέτοια οικονομίστικη προσέγγιση είναι επικίνδυνη. Οι αστικές επαναστάσεις σηματοδότησαν το τέλος του Μεσαίωνα, ο οποίος με τη σειρά του διαδεχόμενος τον Αρχαίο κόσμο, μετέτρεψε τον αγώνα του τελευταίου ενάντια στον κόσμο, σε αγώνα ενάντια στον εαυτό.

Ο πολιτικός φιλελευθερισμός είναι υπεύθυνος για τη μετάβαση από τον «απόλυτο» μονάρχη, απόλυτο μόνο στα λόγια, στον απρόσωπο, τον αληθινά απόλυτο μονάρχη. Ο ανθρωπισμός διακηρύσσει την παύση της προσωπικής επιβολής. Κύριός μου δεν είναι πλέον το πρόσωπο, αλλά το απρόσωπο, ο «απόλυτος» μονάρχης του Μεσαίωνα αντικαθίσταται από ένα απρόσωπο, το Κράτος. Και είναι το Κράτος ο πιο απόλυτος ηγεμόνας, ακριβώς εξαιτίας του ότι είναι απρόσωπος. Αυτό είναι, λοιπόν, το νέο είδωλο, το προιόν του μετασχηματισμού της περιορισμένης μοναρχίας, το οποίο με τη σειρά του πλαισιώνεται από το αποτέλεσμα ακόμη μίας συνέπειας της επανάστασης.

Ο αστισμός με τη βίαιη κατάργηση της μοναρχίας του προσώπου, καταργεί τον πολιτικό (και θρησκευτικό βέβαια) καθολικισμό, ο οποίος απαιτούσε την καθαγίαση των κοσμικών σχέσων. Είναι αυτή η διαμεσολάβηση που καταργείται και αφορά τη σχέση του υπηκόου με το μονάρχη, του πιστού με το Θεό. Ο μεσάζων είναι ο καθολικισμός, εκείνος που επιτρέπει στο σκλάβο την αλληλεπίδραση με τον αφέντη. Αυτή τη διαμεσολάβηση διαρρηγνύει η επανάσταση. Ο καθολικισμός, πολιτικός και θρησκευτικός, αντικαθίσταται από τον προτεσταντισμό, ο οποίος δεν απαιτεί να διαδραματίσει το ρόλο του μεσάζοντα στη σχέση του εξουσιαζόμενου με τον εξουσιαστή του. Πλέον, «στα πάντα υπάρχει λογικό, δηλαδή Άγιο Πνεύμα» και εφόσον το πραγματικό είναι το ορθολογικό και μόνον το ορθολογικό υπάρχει, τότε καταλήγουμε στη χριστιανική περιφρόνηση του κόσμου, σύμφωνα με την οποία αφού μόνο το ορθολογικό είναι υπαρκτό, τότε μόνο το πνεύμα είναι υπαρκτό. Ο θάνατος της δύναμης και η αποκοπή του πνεύματος από το σώμα είναι το νέο πρόταγμα.

Ο προτεσταντισμός, θεωρών τις ανθρώπινες, κοσμικές σχέσεις a priori ιερές, ενισχύει την εξουσία του Κράτους. Το άτομο, ο πολίτης ως κοινωνικός πυρήνας δρα ως πολιτικός προτεστάντης, έχοντας άμεση σχέση με το νέο Θεό. Ο αστισμός γκρέμισε βίαια το Θεό των παπάδων από το θρόνο του και στη θέση του κάθισε το Κράτος και το Νόμο, τους Νέους Θεούς. Έτσι, δόθηκε η ελευθερία άμεσης υποταγής στον επικεφαλής του

Κράτους, στο Κράτος. Η πολιτική αυτή ελευθερία, ορίζει τον πολίτη ελεύθερο, όχι το πρόσωπο, αλλά τον έχοντα την συνείδηση του υπηκόου του Κράτους. Έχει, λοιπόν, αυτός τη δυνατότητα, όσο τηρεί τις επιταγές του Νόμου, να δρα ελεύθερα ως ίσος ανάμεσα σε ίσους πολίτες. Ο υπάκουος υπηρέτης είναι ο «ελεύθερος» άνθρωπος.

Έτσι, γεννιούνται και οι νέες αλυσίδες, το Έθνος («εμείς που είμαστε μαζί») ως αποτέλεσμα του Κράτους («το είμαστε μαζί»). Στον ίδιο βωμό και η αλυσίδα με την οποία ο ανθρωπισμός φόρτωσε τον άνθρωπο. Αυτή η αλυσίδα είναι ο Άνθρωπος. Ο Άνθρωπος ως ανεκπλήρωτο ιδανικό, ως υπέρτατη Αξία και διαμορφωτής Ηθικής, κοιτάζει τον άνθρωπο στα μάτια και του στριγγλίζει πως είναι ατελής, πως θα πρέπει να κυνηγήσει τον Άνθρωπο, απαιτεί από αυτόν να αρνηθεί τα ένστικτα και τις παρορμήσεις του και αναλώσει τη Ζωή του σε μια προσπάθεια να προσεγγίσει ένα αλλότριο ιδεατό. Ο Άνθρωπος, είναι λοιπόν, η νέα θρησκεία, ο νοηματοδότης της Αξίας και πάροχος του Δικαιώματος.

Το Κράτος, ο Νόμος και ο Άνθρωπος, λοιπόν, παρέχουν στον υπήκοο το Δικαίωμα. Εξαλείφουν την προσωπική επιβολή τόσο ανάμεσα στην εξουσία και τους εξουσιαζόμενους, όσο και ανάμεσα στους ίδιους τους εξουσιαζόμενους (φυσικά, εξουσιαζόμενη από το Κράτος και την ιερότητα του Νόμου είναι και η μπουρζουαζία, της οποία δεν είναι όργανο το πρώτο, αλλά επίσης Κύριος). Μόνο μέσω ενός «πράγματος» δύναται ο ένας να σταματήσει τον άλλο (το χρήμα θεωρείται «πράγμα»). Το υποκείμενο εξαρτάται από το αντικείμενο. Το άτομο βρίσκεται εξαρτημένο από τον αντικειμενικό κόσμο.
Στην επανάσταση, λοιπόν, η οποία δεν είναι τίποτε άλλο από μία μεταρρύθμιση, δεν έδρασε κοσμοιστορικά το πρόσωπο, αλλά ο λαός, το φανταστικό Εγώ του Έθνους δρα, τα άτομα (και όχι πρόσωπα) χρησιμοποιούνται ως όργανα όντας πολίτες.

Σε αυτό, λοιπόν, το ιστορικό πλαίσιο εμφανίζεται ο Σοσιαλισμός και ο Καπιταλισμός, και οι δύο παιδιά του Διαφωτισμού. Ο Σοσιαλισμός, λοιπόν, τμήμα του οποίου είναι ο Αναρχισμός, φέρει στον πυρήνα του την ίδια χριστιανική περιφρόνυση για τη Δύναμη, σφίζει από δουλικότητα και υποταγή στην κοινωνία. Διατηρεί τις αλυσίδες που βαραίνουν το σκλάβο στον πυρήνα των προταγμάτων και της ανάλυσής τους, την Τάξη, τον Άνθρωπο, το συλλογικό έναντι του Εγωιστικού. Ακόμη, η Ελευθερία, η Ισότητα και η Αλληλεγγύη, φαντάσματα και λέξεις κενές ουσιαστικού περιεχομένου ανακατεύονται με τις χριστιανικές δοξασίες για ειρήνη και περιφρόνυση του κόσμου σε ένα μείγμα αυτουποταγής.

Για την Ελευθερία, την Ισότητα, την Αλληλεγγύη

Η Ελευθερία, καταρχάς, δε νοείται ως μια πραγματώσιμη έννοια. Δεν υφίσταται απόλυτη ελευθερία, επειδή δεν υφίσταται ελευθερία από, παρά μόνο ελευθερία για. Με αυτή την έννοια, θρησκευτική ελευθερία ορίζεται ως η ελευθερία που παρέχεται στη Θρησκεία να ασκεί ελεύθερα εξουσία επάνω στο άτομο, μέσω της επιβολής θρησκευτικής συνείδησης και συγκεκριμένων προτύπων. Έτσι, το πρόσωπο παύει να είναι τέτοιο και μετατρέπεται, όπως προανέφερα, σε άτομο, σε κοινωνικό πυρήνα, καθώς εμποτίζεται με αξίες και ιδανικά.

Η πολιτική ελευθερία, όπως έγραψα ήδη στην παραπάνω αναφορά μου στο Διαφωτισμό και τις αστικές επαναστάσεις είναι η ελευθερία του σκλάβου να εξουσιάζεται άμεσα από το Κράτος και να διαμορφώνει πολιτική και όχι προσωπική συνείδηση. Έτσι, δε νοείται ελευθερία από κάτι, δε νοείται επομένως και απόλυτη. Για το λόγο αυτό, θεωρώ τα προτάγματα για ολική απελευθέρωση μία ακόμη φενάκη. Επιδιώκω αυτοκυριότητα, απαλλαγή του Εγώ μου από κάθε εξωτερική και εσωτερική ή εσωτερικευμένη αλυσίδα.
Το ίδιο συμβαίνει και με την Ισότητα, η οποία, δεν είναι παρά ένα ακόμη φάντασμα, το οποίο μάλιστα φέρουν ξεδιάντροπα οι διάφορες τάσεις του σοσιαλισμού ως πρόταγμα. Νοείται, όμως, ισότητα ανάμεσα

στους ανθρώπους ; Καταρχάς, για να καταστήσουμε τα πρόσωπα συγκρίσιμα, θα πρέπει να επινοήσουμε ένα μέτρο σύγκρισης. Και αυτό είναι που πράττει κάθε απολογητής της Ισότητας. Το μέτρο ποικίλει. Είναι, όμως, αυτή η σύγκριση με βάση το βαθμό πλήρωσης ενός ιδανικού ενδεικτική της ισότητας ή μη ανάμεσα στα πρόσωπα ; Εγώ θεωρώ πως όχι. Και αυτό διότι η μόνη αυταξία, το μόνο μέτρο της ιδότητας ή ανισότητας ανάμεσα στους ανθρώπους είναι η Δύναμη. Και εφόσον η ποσότητά της ποικίλει ανάμεσα στους ανθρώπους, τότε δε νοείται ισότητα ανάμεσά τους. Έτσι, οι διακηρύξεις περί Ισότητας απλώς αναπαράγουν την ίδια χριστιανική άρνηση της δύναμης και συνεχίζουν να προτάσσουν μόνο το πνεύμα, αγνοώντας το σώμα (η υπογράμμιση για να γίνει κατανοητό ότι προτάσσω και τα δύο). Οι άνθρωποι είναι άνισοι στο βαθμό που η Δύναμή τους δεν είναι ίδια, αυτό είναι το μέτρο σύγκρισης, από τη στιγμή που η Δύναμη είναι αυταξία και όχι αξία-προιόν μιας συγκεκριμένης περιόδου. Η Δύναμη και η Ομορφιά. Κατανοώ πως αυτή μου η θέση πλήττει τα ευγενή σας συναισθήματα. Αντιδράτε. «Είσαι φασίστας !» Γυρνάς και αναφέρεσαι ως άλλος Κάιν σε «φασιστικοποίηση της πολιτικής δράσης». Εγώ σου απαντώ τα ίδια.

Καταρχάς, με ποια κριτήρια θεωρείς τη μηδενιστική επίθεση στο Κράτος, την Εξουσία και την Κοινωνία πολιτική δράση ; Η πολιτική απαιτεί κοινωνία με συνοχή και συγκεκριμένη δομή, πώς είναι δυνατόν η επίθεση σε αυτή, λοιπόν, να συγκροτεί πολιτική δράση ; Όσο για το χαρακτηρισμό “φασιστικοποίηση”, φαίνεται πως έχεις επινοήσει κάποιο πλαφόν βίας, όποιος ξεπεράσει το οποίο αυτομάτως χαρακτηρίζεται “φασίστας”. Ο φασισμός έχει ξεκάθαρα χαρακτηριστικά, σταματήστε να χρησιμοποιείτε τη λέξη αυτή για να χρωματίσετε ο,τιδήποτε απειλεί τον όμορφα καμωμένο κόσμο σας.

Και έρχομαι ακριβώς στο σημείο όπου αρνείσαι πλήρως τη Ζωή και τη Δύναμη, όπου εξυψώνεις τη βιολογική ύπαρξη σε αξία. Και φυσικά, ποιος άλλος χαρακτηρισμός θα “άξιζε” στους περιφρονητές της αξίας ; “Φαιοκόκκινοι τυχοδιώκτες” φωνάζει η αγέλη των πιθήκων του βάλτου προς την κορυφή του βουνού. Για μένα, η ύπαρξη δεν είναι αυταξία, απλώς παρέχει στον άνθρωπο τη δυνατότητα των επιλογών. Οι επιλογές έχουν για μένα σημασία, και ο καθένας είναι υπεύθυνος για τις δικές του.

Όσον αφορά την Αλληλεγγύη, δεν είναι τίποτα παραπάνω από τη θεατρική σκηνή στην οποία δίνει το ρεσιτάλ του ο εκάστοτε παλιάτσος με μοναδικό σκοπό να χειροκροτηθεί από το πρόθυμο κοινό και να εκπληρώσει το αυτιστικό ιδανικό του. Ακόμη και ο ειλικρινής αλληλέγγυος δεν μπορεί παρά να μου φαίνεται τόσο ανόητος την ώρα που κραυγάζει «Φωτιά στα Κελιά» έξω από τα κάτεργα του Κράτους. Την ίδια ώρα που σπαράζει η καρδιά του για τους αιχμάλωτους συντρόφους, εκείνος, είτε τους θυματοποιεί, είτε αναλώνεται σε φθηνή συνθηματολογία. Δε λέω ότι έχω έτοιμο σχέδιο για να βγουν οι σύντροφοι, αλλά μπορώ να αναγνωρίσω τον αυτισμό της αλληλεγγύης όσο και την αδυναμία της δράσης.

Ως μηδενιστής αρνούμαι την αλληλεγγύη και πολύ περισσότερο την υποχρέωση να την επιδείξω. Οι ευαισθησίες μου είναι επιλεκτικές και τα κίνητρά μου ιδιοτελή. Το ίδιο είναι και τα δικά σας, απλώς Εγώ το παραδέχομαι. Δε στέκομαι δίπλα στον αγώνα του μετανάστη άκριτα, απλώς επειδή ο προσδιορισμός αυτός τον καθιστά στα μυαλά κάποιων επαναστατικό υποκείμενο. Για μένα, η Ηθική του σκλάβου είναι το ίδιο απεχθής με αυτή του εξουσιαστή. Δίνω το χέρι, τη δική μου έμπρακτη «αλληλεγγύη», μόνο στους Αρνητές του Υπάρχοντος, τους Αντάρτες της Απόλαυσης και όσους στρέφονται ενάντια στο Νόμο, το Κράτος και τα υπόλοιπα φαντάσματα. Αρνούμαι να δεχτώ να συναγελάζομαι με “νοικοκυραίους”, θρήσκους και αδύναμους γλύφτες. Εάν εσείς θεωρείτε τους εαυτούς σας ανθρωπιστές, Εγώ δεν είμαι τέτοιος. Γιατί εσείς θάψατε το Θεό των παπάδων και επάνω από το φρεσκοχτισμένο του μνήμα σκούξατε “Ζήτω ο Άνθρωπος”.

Εάν επιμένετε να πλάθεετε Θεούς και να τους τοποθετείτε στη θέση των παλιών που κατακρυμνίσατε, αυτό είναι δικό σας πρόβλημα. Εγώ δε θα το κάνω. Φυσικά και κάθε αξία, είτε αστική, είτε αναρχική είναι στόχος μου. Δε θα έπρεπε να σας κάνει εντύπωση αν δεν είχατε εξυψώσει σε θεϊκό θρόνο την Αναρχία

(τον αναρχισμό σας για να είμαι σαφέστερος), εάν δεν είχατε θεωρήσει την Αναρχία τελικό σκοπό και σηματοδότη νέας Ηθικής.

Σχέση Αναρχίας και Κομμουνισμού

Είναι γνωστή η τάση που υπάρχει εντός του χώρου που κινείται με πυξίδα τον Αναρχισμό να θεωρεί την Αναρχία και τον Κομμουνισμό δύο αλληλοσυμπληρούμενες έννοιες και καταστάσεις. Η ταύτιση αυτή, είναι για μένα καταρχήν λανθασμένη.

Και αυτό διότι μεταξύ της Αναρχίας και του Κομμουνισμού υφίσταται πέραν των άλλων, μία θεμελιώδης διαφορά, κυρίως φιλοσοφική. Η Αναρχία (όχι ο Αναρχισμός) αποτελεί μία εσωτερική τάση του προσώπου, μία τάση για απόλυτη ανεξάρτιση, η οποία δεν κάνει διακρίσεις σχετικά με το είδος της εξάρτισης. Και για αυτόν ακριβώς το λόγο, επειδή δηλαδή η ανεξάρτιση από εκ των πραγμάτων τεθιμένα όρια είναι αδύνατη (τέτοιο όριο για παράδειγμα είναι η βαρυτική έλξη), η Αναρχία παραμένει εσωτερικά ως απόλυτη τάση και δεν πραγματώνεται απόλυτα ποτέ εκτός του προσώπου. Αυτό φυσικά συνεπάγεται ότι η Αναρχία είναι πρωτίστως υπόθεση καθαρά προσωπική. Το πρόσωπο είναι ο φορέας της τάσης και ως τέτοιος ενσαρκώνει την Αναρχία εντός του.

Αυτό φυσικά δε σημαίνει ότι ο αναρχικός μένει στην εσωτερική αυτή διεργασία. Η Αναρχία, παρότι δεν πραγματώνεται απόλυτα, βιώνεται σε στιγμές Χάους και αυτοπραγμάτωσης, σε στιγμές κατά τις οποίες το πρόσωπο κατακτά την Αυτοκυριότητα. Τέτοιες στιγμές είναι οι στιγμές της Ανατολής του Μηδενός, τέτοια στιγμή είναι το Χάος που γεννά μια Εξέγερση, τέτοια στιγμή είναι το Έγκλημα. Δε μεταβάλλεται η Αναρχία σε κοινωνική συνθήκη και δεδομένη στατική ή δυναμική κατάσταση.

Στο σημείο αυτό, θέλω να καταστήσω διακριτή τη διαφορά ανάμεσα στην Αναρχία και τον Αναρχισμό. Η Αναρχία είναι όπως ανέφερα μία τάση, η ενσάρκωση της Απόλυτης Άρνησης, της Φωτιάς και του Χάους. Ο Αναρχισμός, αντίθετα, ως ιδεολογικοποιημένη σκέψη και στερεά δογματική, αποτελεί ιδεολογία, προκαθορισμένο σύστημα, εξ'ού και η λατινική κατάληξη –ismus. Ο Αναρχισμός, φέρων κάθε αλυσίδα του Διαφωτισμού αρνείται τον Πόλεμο, το Έγκλημα και την αρχέγονη Αδικία, θυσιάζωντας το ορμέμφυτο στο βωμό της Δικαιοσύνης, της Ειρήνης και της Κοινωνίας.

Γνωρίζοντας ότι πολλοί ξεσηκώθηκαν κατά καιρούς εναντίον αυτής της τοποθέτησης, απαντώ. Επιδιώκετε να μεταρέψετε την Αναρχία σε κοινωνικό αλκοόλ, σε παρηγορητή και παραμορφωτικό καθρέπτη που θα αποκρύψει την ασχήμια της κοινωνίας και τη δυσωδία του κουφαριού της που αποσυντίθεται.
Πόσο κατώτερα συναισθήματα είναι ο οίκτος και η συμπόνοια ! Καταδικάστε την ουσία της Ζωής, καταδικάστε το Έγκλημα και τον Πόλεμο για να χαρείτε τη μιζέρια σας… Αλλά την Αναρχία αφήστε την ήσυχη. Καμμία σχέση δεν έχετε εσείς με την αυτοκυριότητα, με το απόλυτο Μηδέν και τη φωτιά της Εξέγερσης. Ονειρευτείτε επαναστάσεις και κοιμηθείτε ήσυχοι, νανουρισμένοι με τα παραμύθια της Δικαιοσύνης.

Αλλά Εγώ θα συνεχίσω να γελάω με τα όνειρά σας, θα συνεχίσω να χλευάζω τις αξίες και τα ιδανικά σας, την επαναστατική ή και "αναρχική" σας Ηθική. Θα φτύνω τις χριστιανικές σας δοξασίες για Έλεος, Βοήθεια, Αλληλεγγύη, Αγάπη και Σεβασμό. Επιμένετε να συντάσσεστε με την αδυναμία και την ασχήμια. Ας είναι. Η Αναρχία δε συστηματοποιείται, δε συνεργάζεται και δε συμμετέχει στον καθορισμό του πολιτικού γίγνεσθαι. Η Αναρχία είναι η ριζική άρνηση των πάντων, κάθε τάξης και κράτους, η ασίγαστη λύσσα για καταστροφή του υπάρχοντος.

Επανερχόμενος στο θέμα της σχέσης ανάμεσα στην Αναρχία και τον Κομμουνισμό, θεωρώ χρήσιμο να κάνω μια αναφορά στον δεύτερο. Γράφει ο Μαξ Στίρνερ :

«Είμαστε άνθρωποι που έχουμε γεννηθεί ελεύθεροι, και όπου κι αν δούμε, βλέπουμε να μας έχουν κάνει υπηρέτες των εγωιστών! Πρέπει λοιπόν να γίνουμε κι εμείς εγωιστές ; Ο Θεός να φυλάει! Προτιμάμε να κάνουμε τους εγωιστές αδύνατον να υπάρχουν! Θέλουμε να τους κάνουμε όλους «κουρελήδες», θέλουμε όλοι να μην έχουν τίποτε, προκειμένου να έχουν «όλοι». Αυτά λένε οι σοσιαλιστές.

Και φυσικά το πρόσωπο που σας ονομάζει «όλοι» είναι ένα από τα κατεξοχήν μη-σώματα, η «κοινωνία». Εντοπίζεται εδώ μία αντίφαση. Η κοινωνία καλλιεργεί στους κοινωνούς της το ανήκειν σε αυτή. Το «όλοι». Παρότι Εγώ και όποιος διαβάζει αυτό το κείμενο τώρα είμαστε σώματα. Ποιος είναι όμως το σώμα της κοινωνίας ; «Εμείς είμαστε το σώμα της!». Μα, Εγώ κι εσύ είμαστε σώματα σίγουρα, αλλά μαζί είμαστε ακόμη δύο σώματα, όχι ένα. Επομένως, το «σώμα» της κοινωνίας είναι ένα φάντασμα, η ίδια η κοινωνία είναι ένα φάντασμα., ένα πνεύμα. Το σώμα της είναι μια φαινομενικότητα.

Ο πολιτικός φιλελευθερισμός αξέλειψε τον προσωπικό χαρακτήρα της επιβολής, όχι όμως και της ιδιοκτησίας. Ο προλετάριος έχει ανάγκη το χρήμα του μπουρζουά, το ίδιο συμβαίνει και με τον δεύτερο, ο οποίος χρειάζεται την εργασία του πρώτου. Η σχέση μεταξύ τους δεν είναι προσωπική, αλλά σχέση δότη-λήπτη, καθένας πάιρνει το ρόλο του ιδιοκτήτη. Εάν, λοιπόν, ο καθένας είναι αυτό που έχει, υφίσταται ανισότητα μεταξύ αστού και προλετάριου, και ακριβώς αυτή την ανισότητα επιχειρεί να εξελείψει ο κομμουνισμός.

Η κοινωνία θεωρείται ο μόνος ιδιοκτήτης σε αναλογία με την άποψη ότι το Κράτος πρέπει μόνο να δίνει εντολές. Υπάρχει εδώ, όμως, ένα ζήτημα. Το Κράτος εγγυάται την ατομική ιδιοκτησία καθιστώντας τους ιδιοκτήτες διακριτούς. Εάν κάποιος ικανοποιείται από αυτήν τη συνθήκη και αρκείται σε ό,τι έχει και είναι, τότε η κατάσταση αυτή δεν τον ενοχλεί. Εάν, όμως, αυτός ο ίδιος αποφασίσει ότι θέλει να έχει περισσότερα, αναζητώντας τα τά βρίσκει στη δύναμη άλλων προσώπων.

Καταλήγουμε, λοιπόν, σε μια αντίφαση την οποία επισημαίνει και ο Μ. Στίρνερ αναφερόμενος στον κοινωνικό φιλελευθερισμό, και κατά την οποία ενώ ως πρόσωπα κανένας δεν αναγνωρίζεται ως κατώτερος από τον άλλο, εντούτοις, ο ένας έχει αυτό που θα ήθελε, αλλά δεν έχει ο άλλος. Επομένως, ο πρώτος έχοντας ό,τι χρειάζεται ο δεύτερος είναι πλούσιος και ο δεύτερος φτωχός. Υφίσταται, λοιπόν, μια πλαγίως εγκαθιδρυμένη ανισότητα των προσώπων.

Ο Κομμουνισμός, λοιπόν, κατά τον τρόπο με τον οποίο ο αστισμός κατήργησε τον προσωπικό χαρακτήρα της επιβολής τοποθετώντας έναν απρόσωπο απόλυτο μονάρχη επικεφαλής (το Κράτος), επιχειρεί να εξελείψει τον προσωπικό χαρακτήρα της Ιδιοκτησίας, τποθετώντας επικεφαλής έναν απόλυτο και μοναδικό ιδιοκτήτη, ο οποίος είναι ταυτόχρονα τόσο απρόσωπος όσο και το Κράτος, την Κοινωνία.

Έτσι, ο κομμουνισμός επιβάλλει την κοινωνία των κουρελήδων, εξισώνει προς τα κάτω και αποσπά το δεύτερο προσωπικό από το πρόσωπο μετά την επιβολή, την ιδιοκτησία. Θα ακολουθήσει και ο ανθρωπιστικός φιλελευθερισμός για να διαρρήξει την ιδιοτέλεια και τον εγωισμό στη σκέψη.
Βάσει των παραπάνω καμμιά σχέση δεν έχει η Αναρχία με τα κομμουνιστικά προτάγματα. Είτε εξουσιαστικός, είτε ελευθεριακός, ο κομμουνισμός είναι κοινωνικό σύστημα, και ως τέτοιο δεν μπορεί να συμπορεύεται με την καθαρή Άρνηση του συστήματος και της Ιδεολογίας. Αντίθετα, ο Αναρχισμός, ως σηψαιμικός ασθενής, αλυσίδα της Αναρχίας, δύναται να συνδεθεί με την κομμουνιστική προοπτική. Και τα δύο όντως παιδιά του Διαφωτισμού μπορούν να συνυπάρξουν στη σκέψη των κοινωνιστών.

Ως μηδενιστής, αρνούμαι την εξάλειψη του προσωπικού χαρακτήρα της κυριότητας, όχι για να ταυτιστώ με τη διατήρηση της καπιταλιστικής ατομικής ιδιοκτησίας, αλλά προτάσσοντας τον πόλεμο όλων εναντίον όλων.

Το δικαίωμα και η ελευθερία μου είναι τόσα όσο το μέτρο της Δύναμής μου.

Απέναντι, λοιπόν, στην προσπάθεια του Κομμουνισμού να επιβάλλει την κοινωνική ιδιοκτησία, ο μηδενισμός μου προτάσσει την ιδιοτελή αρπαγή. Άρπαξε και ιδιοποιήσου ότι χρειάζεσαι. Εάν υπάρξει αντίδραση, είναι δικό σου ζήτημα, ζήτημα που αφορά το ποσό της Δύναμής σου, να διατηρήσεις τα κεκτημένα σου.

Κάθε ιδεολογία που βασίζεται στο μαζισμό είναι παιδί του Διαφωτισμού, αλυσίδα για κάθε πρόσωπο και στόχος για κάθε εξεγερμένο. Φασισμός , Κομμουνισμός, Αναρχισμός είναι στο επίπεδο των ηθικών αξιών ίσοι με τη διαφορά ότι ο πρώτος προτάσσει την ωμή βία και ο δεύτερος διέπεται από το δουλικό πνεύμα του χριστιανισμού. Την ίδια ώρα που ο φασισμός είναι θάνατος του πνεύματος, ο σοσιαλισμός είναι θάνατος της δύναμης.

Και η κοινωνία δεν παίρνει θέση, γι' αυτό ακριβώς είναι τέτοια. Φάντασμα, σώμα μη-σώμα, τίποτα παραπάνω από ένα κοπάδι ανδρεικέλων. Και περιμένετε από τον κοινωνικό βάλτο συνδρομή... Μα ζητάτε από την κοινωνία να εξεγερθεί εναντίον του ίδιου της του εαυτού ! Εναντίον της ίδιας της της φύσης, εκείνης της βαθιά φασιστικής φύσης.

Από το κείμενο «Μηδενισμός και Οργάνωση – Πρώτος Χαοτικός Κύκλος»

Η σύνδεση της Αναρχίας με την Κοινωνία και το εργατικό κίνημα

Η σύνδεση της Αναρχίας με τα εργατικά κινήματα και την Κοινωνία είναι μία σύνδεση, η οποία επιχειρείται αιώνες τώρα από τους κοινωνικούς αναρχικούς. Εάν ακολουθήσουμε την ιστορική πορεία του Αναρχισμού, η απόπειρα αυτής της σύνδεσης φαντάζει πολύ φυσιολική. Και οι δύο ιδεολογίες έχουν τις ρίζες στους στα ιδεώδη του Διαφωτισμού, ως εκ τούτου, συμπλέουν με την παραπάνω ανάλυση η οποία φέρνει την Κοινωνία, αυτό το α-σώματο φάντασμα, να αντικαταστήσει την προσωποποιημένη ιδιοκτησία. Ο κομμουνισμός, όσο και ο Αναρχισμός, πηγάζει, λοιπόν, από αυτή την κοινωνιοκεντρική θέση φέροντας την ίδια στογμή, όπως προανέφερα, όλες τις αλυσίδες του ουμανισμού.

Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί την ιστορική εξέλιξη της λέξης «αναρχισμός», η οποία οφείλει την ύπαρξή της στη διάσπαση ανάμεσα στους μαρξιστές και του κολλεκτιβιστές και μουτουαλιστές κατά στην Πρώτη Διεθνή. Η λέξη «αναρχισμός», η οποία βέβαια, πρωτοχρησιμοποιήθηκε από τον Π.Ζ.Προυντόν, θεμελιώνει αυτήν ακριβώς τη διαφωνία των κολλεκτιβιστών σε σχέση με το ζήτημα του Κράτους και της επανάστασης. Ο Προυντόν, αντιλαμβανόμενος, ότι η Αναρχία είναι όχι μια πραγματώσιμη κατάσταση,όπως παρουσιάζεται σήμερα από τους επιγόνους των πρώτων κοινωνικών αναρχικών (του οποίους, σε αντίθεση με τους σύγχρονους κοινωνικούς φιόγκους εκτιμώ ιδιαίτερα), αλλά μια τάση πάνω απ' όλα, εισάγει την κατάληξη – ισμός, δηλωτική της τάσης, αλλά και του συστήματος.

Ο Αναρχισμός, λοιπόν, διαδραματίζει το ρόλο της στερεάς δογματικής στην οποία ολοκληρώνονται οι εννοιολογικοί κανόνες. Δεν είναι απελευθερωτική σκέψη, αλλά ένα δύσκαμπτο κουφάρι, το οποίο

χαμοσέρνεται εδώ κι εκεί, δηλητηριάζοντας τα πρόσωπα και τους εξεγερμένους και συχνά μετατρέποντάς τους σε ακίνδυνους αυτιστικούς ακολούθους του.

Θεμελιώνεται, ο Αναρχισμός, σε μικρότερο βαθμό από τον κομμουνισμό ίσως, στη βάση μιας στην καταγωγή χριστιανικής λογικής ντετερμινισμού, ιστορικού και οικονομικού, η οποία εκτός από ανιστόρητη, είναι επικίνδυνη για το πρόσωπο και σε επίπεδο συνείδησης. Ο ντετερμινισμός και η υποταγή στο Φάντασμα της Τάξης και της Κοινωνίας δεν είναι άλλωστε αυτοί που καλλιεργούν νέα κοινωνικά, άρα αλλοτριωτικά, πρότυπα ; Το σπουδαιότερο δεν είναι, όμως, η καλλιέργειά τους, αλλά η αναγωγή τους σε «Ιερό». Με την ίδια λογική που ο αστισμός υψώνει το Νόμο και το Κράτος, μαζί και το Έθνος στο βωμό του «Ιερού», ο Αναρχισμός εξυψώνει τον «Άνθρωπο», την «Κοινωνία» και την «Τάξη».

Και σε αυτή ακριβώς τη βάση, συνδέεται ο Αναρχισμός με τα ερηατικά κινήματα. Μην έχοντας άλλο ετγαλείο ανάλυσης από την πάλη των τάξεων, ξεσκονίζει τα μαρξιστικά του εγχειρίδια και δίνεται με όλη του τη δύναμη στον αγώνα για την ταξική χειραφέτηση. Μετατρέπονται οι κοινωνιστές σε ουρά των εργατών, προκρίνουν και καλλιεργούν την ταξική έναντι της προσωπικής συνείδησης. Δεν είναι άλλωστε τυχαία η επίθεση που δέχονται από μεγάλη μερίδα των κοινωνικών οι αρνητές εργασίας και οι περήφανοι Απαλλοτριωτές, και για όσους δε θέλουν να εθελοτυφλούν, δεν είναι τυχαία η σύγχυση του «χώρου» αναφορικά με την απεργία στη Χαλυβουργία και τις πρόσφατες απεργίες στα μέσα μεταφοράς.

Εφόσον η πλέμπα ενδιαφέρεται να έχει το στομάχι γεμάτο, είναι αυτονόητο πως κάθε φορά που τα αναρχικά μπλοκ συντάσσονται με τους διάφορους συνδικαλιστές, ενώνονται με τον κοινωνικό βάλτο στη διεκδίκηση συντεχνιακών αιτημάτων (ασφαλιστικό, εργασιακά κτλ.) ή χρησιμοποιούνται εργαλειακά ως εμπροσθοφυλακή της πλέμπας, η οποία χειροκροτεί αναψοκοκκινισμένη όταν τη βολεύει και κρύβεται πίσω από αυτά.

Τα πράγματα πλέον είναι περισσότερο ξεκάθαρα από ποτέ. Φαίνεται πως ο μόνος τρόπος για να προσεγγιστεί το «επαναστατικό υποκείμενο» (βλ. Προλεταριάτο, όχι το «επικίνδυνο» που περιγράφει ο Στίρνερ, αλλά το χαριτωμένο της εργασίας και της εθελοδουλίας) από τους κοινωνικούς είναι οι τελευταίοι να ταυτιστούν τώρα περισσότερο από ποτέ με τον εργατισμό και την Τάξη. Εποχή επιστροφής στη μήτρα, λοιπόν.

Απέναντι στον Αναρχισμό, Εγώ προτάσσω αλαζονικά και περήφανα την Αναρχία της Φωτιάς και του Χάους, την Αναρχία της Άρνησης και της Επίθεσης στην Κοινωνία, το Κράτος, την Εξουσία, την Τάξη και κάθε άλλη αλυσίδα με την οποία ο Διαφωτισμός και η Ανθρωπότητα, άλλο μη-σώμα, αδύναμο και αρρωστιάρικο ζώο, φόρτωσαν το πρόσωπο.

Προτάσσω τη Πένα και το Μαχαίρι μου ενάντια σε κάθε θιασώτη και μαντρόσκυλο του υπάρχοντος, και ο Αναρχισμός δεν ξεφεύγει. Προαναγγέλλω το φρικτότερο Έγκλημα ενάντια στις αλυσίδες, ενάντια στον «Άνθρωπο» και τις υπόλοιπες Αξίες. Και η δολοφονία του Αναρχισμού από την περήφανη, νέα και απόλυτη Αναρχία, η Ανατολή του Μηδενός πάνω από το πτώμα του Ουμανισμού δεν είναι προιόν ντετερμινιστικού συλλογισμού, αλλά μια υπόσχεση που δίνει ο Μηδενισμός έχοντας το βλέμμα του στραμμένο στο εδώ και το τώρα, μια υπόσχεση ενός Μηδενισμού που πηγάζει από το ανυπότακτο Εγώ των Μοναδικών.

Καμμία σχέση δεν έχει αυτή η Αναρχία με τον εργατισμό και την Κοινωνία. Είναι βαθιά αντικοινωνική και επιθετική απέναντι στην Ηθική της εργασίας και τους πρόθυμους σκλάβους, όσο επιθετική είναι απέναντι στους κρατιστές και τους γλείφτες τους. Και η Μηδενιστική Αναρχία, δεν υπόσχεται ενδιάμεσες στάσεις και στάδια, ούτε ενδιαφέρεται γι' αυτά. Προτάσσει την απόλαυση της Καταστροφής και τη διαρκή Άρνηση.

«Αρκετά, αρκετά, αρκετά!
Καθώς ο ποιητής μεταμορφώνει τη λύρα του σε μαχαίρι
Καθώς ο φιλόσοφος μεταμορφώνει την έρευνά του σε βόμβα(…)
Είναι η ώρα, είναι η ώρα, είναι η ώρα!
Και η κοινωνία θα πέσει
Η πατρίδα θα πέσει
Η οικογένεια θα πέσει
Όλα θα πέσουν αφότου ο Ελεύθερος Άνθρωπος γεννηθεί…»

Renzo Novatore

Εξέγερση ή Επανάσταση ;

Η Επανάσταση διαφέρει ουσιαστικά από την Εξέγερση. Ο χαρακτήρας της πρώτης είναι ξεκάθαρα ρεφορμιστικός, αφού καταργεί βίαια μία κατάσταση, μόνο για να ανοικοδομήσει μία νέα στη θέση της. Η αστική επανάσταση ανέτρεψε τις μικρές μοναρχίες των νομοκατεστημένων τάξεων για να τις αντικαταστήσει με μια απόλυτη απρόσωπη και συγκεντρωτική μοναρχία, το Κράτος. Η Επανάσταση ως διαδικασία κατακρυμνίζει τους Θεούς του παιλαιού κόσμου μόνο για να ουρλιάξει πάνω από το φρεσκοχτισμένο τάφο τους «Ζήτω ο Νέος Θεός!» Καταργεί δεδομένες αξίες και την ηθική που τις γέννησε, όχι μια για πάντα, αλλά για να τις αντικαταστήσει με αυτές του «Νέου Κόσμου».

Κάθε Επανάσταση διέπεται από αυτά τα χαρακτηριστικά, είτε αστική, είτε κομμουνιστική, είτε αναρχική ή, όπως πιο κομψά αναφέρεται πλέον για να μην τρομάξει και το ποίμνιο, κοινωνική. Το άτομο χρησιμοποιείται εργαλειακά από την Επανάσταση χωρίς στην πραγματικότητα να δρα. Δρον υποκείμενο είναι το μη-σώμα, ο τίτλος που το περιβάλλει διαφέρει από περίοδο σε περίοδο, άλλωτε επαναστατικό υποκείμενο θεωρείται το Έθνος, άλλωτε η Τάξη, άλλωτε η Κοινωνία.

Ο Αναρχισμός προτάσσει την Κοινωνική Επανάσταση, την ίδια δηλαδή προσπάθειας ανακύκλωσης των αξιών και ανανέωσης των αλυσίδων. Σκοπός της Επανάστασης δεν ήταν και δεν είναι η Αυτοκυριότητα, αλλά ο κοινωνικός μετασχηματισμός, η παραπέρα συνέχιση, δηλαδή, του ακρωτηριασμού της προσωπικής βούλησης. Τάσσομαι ανοιχτά ενάντια στην Κοινωνική Επανάσταση των κοινωνικών, επειδή αφενός δεν αναγνωρίζω τίποτα το εξεγερσιακό στις κοινωνικές της διακηρύξεις και αφετέρου, αρνούμενος την ίδια την Επανάσταση, αρνούμενος να θυσιαστώ για οποιαδήποτε διακήρυξη, οποιοδήποτε «Ανώτερο Σκοπό».

Θα είμαι ειλικρινής. Δε συμμερίζομαι κανένα όνειρο κοινωνική επανάστασης, κανένα επαναστατικό όνειρο γενικά. Στόχος μου η υψηλότερη Κορυφή και η βαθύτερη Άβυσσος. Ο Μηδενισμός ως καθαρή και απόλυτη τάση δε χρειάζεται καμμία απολύτως υπεράσπιση απέναντι στους ιδεολογικούς -ισμούς σας.
Ο Μηδενισμός και η Αναρχία θα συντροφεύουν για πάντα τους μηδενιστές στο δρόμο της Φωτιάς και της Άρνησης.
Και το βλέμμα μου δεν είναι στραμμένο σε δανεικά όνειρα και μετεπαναστατικούς παραδείσους. Ονειρευτείτε εσείς σοσιαλιστικές και κομμουνιστικές ουτοπίες, Εγώ θα συνεχίσω να πορεύομαι προς το απόλυτο Τίποτα, όχι περιτρυγιρισμένος από σκουπίδια και "νοικοκυραίους", αλλά από την Οργή και τη Λύσσα της Καταστροφής.

Κρατήστε το αλφάδι σας, δεν το διεκδίκησα ποτέ. Πώς θα μπορούσε, άλλωστε, η Αναρχία να φυλακιστεί σε μια τόσο αξιολύπητη φράση ; "Η Αναρχία είναι Τάξη"… Κρατήστε τη Δημοκρατία σας και τις οργανώσεις σας, το Μηδέν δε συνδιαλλέγεται με την Αδυναμία. Και τα μαυροκόκκινα σημαιάκια σας μαζί με τη θηλειά του εργατισμού.
Τα λάβαρα των μηδενιστών ήταν και θα είναι Μαύρα. Πλαισιωμένα από το χορό του Θανάτου και τον Αντίχριστο που γεννιέται από τη Φωτιά και το Αίμα.

Από το κείμενο «Μηδενισμός και Οργάνωση – Πρώτος Χαοτικός Κύκλος»

Η Εξέγερση, αντίθετα, είναι στιγμές, στιγμές κατά τις οποίες το πρόσωπο κατακτά την Αυτοκυριότητα, στιγμές που οι λύκοι επιτίθενται με όλη τους τη μανία στο κοπάδι, στιγμές που το Μηδέν ανατέλλει και οι κραυγές των κρατιστών και της Κοινωνίας, καθώς το μαχαίρι του Πολέμου Όλων Εναντίον Όλων βυθίζεται στα σπλάχνα τους, συντροφεύουν το ιερόσυλο γέλιο των περήφανων Εγκληματιών της Σκέψης και της Δράσης.

Στιγμές, κατά τις οποίες το Ένστικτο ποδοπατεί τον κοινωνικό κομφορμισμό και το Χάος πλησιάζει ακόμη περισσότερο. Η Εξέγερση βάφει τον ουρανό των μητροπόλεων με το Μαύρο του Ερέβους και το Χρυσό του λαμπρότερου Ήλιου. Και κάτω από αυτόν υπέροχο διεστραμμένο ουρανό, η Δολοφονία των συμβόλων μετατρέπεται σε Ποίηση και ο Εμπρησμός του ιδεώδους σε δμεθυστική απόλαυση. Διότι ο Μηδενιστής Αναρχικός δεν αναγνωρίζει τον αυτό του ως τέτοιο, υπηρετώντας κάποιο ιδανικό, αλλά ορμώμενος από την Απόλαυση και την Επιθυμία της Καταστροφής.

Σημειώσεις στη στρατηγική της Επίθεσης

Η επίθεση ενάντια στο υπάρχον για να είναι τέτοια, θεωρώ πως θα πρέπει να είναι ολική και πολυδιάστατη. Έτσι, την «πένα» πρέπει να πλαισιώσει το «μαχαίρι», τη θεωρία να ακολουθεί η πράξη. Άλλωστε, αυτή είναι η ειδοποιός διαφορά ανάμεσα στους Αναρχικούς της Πράξης, τους συντρόφους που αγκάλιασαν τη Φωτιά και ρίχτηκαν με όλα τα μέσα στον ολοκληρωτικό Πόλεμο ενάντια στο υπάρχον, από τους ρεφορμιστές αναρχικούς. Το δέσιμο θεωρίας και πράξης είναι που διαχωρίζει τους συντρόφους που χαρακτηρίζονται από ζωτική αφθονία, από εκείνους τους συντρόφους που αποφεύγουν την έμπρακτη σύγκρουση.

Η ανάδυση της νέας Αναρχίας, το ξέσπασμα αυτό των μαχόμενων μειοψηφιών, των Μηδενιστών και των Εγκληματιών της Σκέψης και της Δράσης, συνοδεύεται από μια νέα πρακτική επίθεσης.

"Να χτυπάμε τον εχθρό εκεί που δεν το περιμένει. Αυτή είναι η νέα ποίηση."

Πρώτο βήμα είναι η αποδαιμονοποίηση της Αναρχικής Βίας. Η Βία και ο Τερρορισμός δεν ήταν ποτέ και δεν είναι μέρος της άμυνας των κινημάτων απέναντι στη διαρκή Βία του Κράτους. Η αναρχική βία, αντιδημοκρατική και ανίερη, δεν αναζητά άλλοθι για να χτυπήσει. Το Εγώ αρνείται να αναμένει την κοινωνική νομιμοποίηση της επίθεσης. Αρνείται να ετεροκαθοριστεί και μάλιστα από τον εχθρό, ένα από τα φαντάσματα ενάντια στα οποία πολεμά.

Ούτε υπάρχει λόγος η Αναρχία να οριοθετήσει το φάσμα της Βίας της, το τσάκισμα του ουμανισμού και της ευαισθησίας για τον εχθρό είναι για μένα τμήμα αυτής της νέας πρακτικής της επίθεσης. Κάθε σύμβολο του Κράτους και της Εξουσίας είναι στόχος. Εκκλησίες, κρατικά και κυβερνητικά κτήρια, κάθε φωλιά των μπάτσων, κτήρια κάθε ρεφορμιστικής και εθελόδουλης ένωσης (όπως για παράδειγμα το σπίτι του αντιπροέδρου του ελληνοπακιστανικού συλλόγου το οποίο αποτέλεσε στόχο των συντρόφων της ΣΠΦ ή το κτήριο της ΓΣΕΕ).

Μακριά και πέρα από το ανώφελο πανηγύρι των απεργιών και των διαδηλώσεων, το Κράτος και η Κοινωνία μπορούν να τσακιστούν από την Επίθεση των εξεγερμένων προσώπων. Μόνο οι αναρχικές αντάρτικες ομάδες είναι σε θέση, δρώντας μεμονωμένα ή σε συνεργασία να πλήξουν το υπάρχον.

Αλλά ακόμα και στην αναμπουμπούλα του κοινωνικού πανηγυριού μιας 24ωρης απεργίας, ο λύκος μπορεί να βρει την ευκαιρία να «χαρεί». Κινήσεις αντιπερισπασμού και διάχυση της δράσης των πυρήνων μακριά από το σημείο της μαζικής σύγκρουσης, δύνανται να επιφέρουν σημαντικά αποτελέσματα και ανάλογη διάχυση του Χάους.

Καταλήγοντας

Στεκόμαστε εδώ, οπλισμένοι με Μίσος και Θέληση για Καταστροφή, έτοιμοι να συμμετάσχουμε στον προαιώνιο χορό του Χάους και της διαρκούς Εξέγερσης. Έτοιμοι να πραγματώσουμε κάθε συνωμοτική σκέψη μας. Είμαστε οι προάγγελοι του Χάους και της Φωτιάς. Και είμαστε εδώ, είτε σας αρέσει είτε όχι.

Από το κείμενο «Μηδενισμός και Οργάνωση – Πρώτος Χαοτικός Κύκλος»

Άρνηση - Επίθεση – Εξέγερση
Πόλεμος με όλα τα μέσα εναντίον όλων
Για την Υψηλότερη Κορυφή και τη Βαθύτερη Άβυσσο

Niger Lupus Negationis

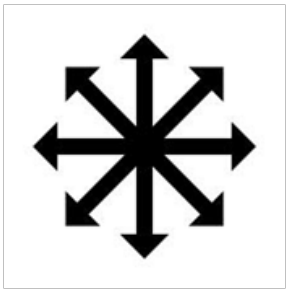

Μ. Στίρνερ: Αποσπάσματα για το δίκαιο, το λαό, το κράτος, την κοινωνία και το έγκλημα σε σχέση με το Εγώ.

Τα αποσπάσματα που ακολουθούν είναι από το βιβλίο του Μαξ Στίρνερ «Ο Μοναδικός και η Ιδιοκτησία του», από το κεφάλαιο «Η δύναμή μου» του δεύτερου μέρους. Αυτά τα αποσπάσματα είναι ικανά να δώσουν τροφή στη σκέψη αναλύοντας από μια ατομικιστική οπτική, έννοιες που απασχολούν τους αναρχικούς και σήμερα και δεν είναι σε καμιά περίπτωση παγιωμένες. Γιατί παγίωση σημαίνει ιδεολογία και ιδεολογία σημαίνει θάνατος της σκέψης. Τα αποσπάσματα έχουν επιλεγεί προσεκτικά ώστε να μην αλλοιώνεται το νόημα του κειμένου. Η πλάγια γραφή είναι έργο του Στίρνερ ενώ η έντονη γραφή δικό μας. Το βιβλίο κυκλοφορεί στα ελληνικά από τις εκδόσεις ΘΥΡΑΘΕΝ.

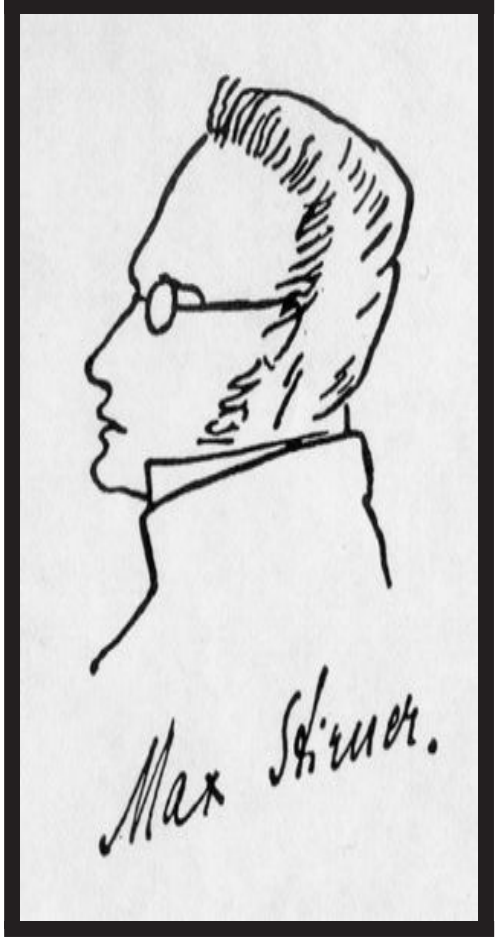

[...] Κάθε υπάρχον δίκαιο είναι – ξένος νόμος, είναι δίκαιο που μου «δίνουν», που με «κάνουν να έχω». Θα έπρεπε όμως να έχω δίκιο επειδή μου το δίνουν όλοι; Και τι άλλο είναι το δίκιο που αποκτώ μέσα στο κράτος, στην κοινωνία, από δίκιο εκείνων που είναι ξένοι σε μένα; Όταν ένας βλάκας μου δίνει δίκιο, γίνομαι δύσπιστος απέναντι στο δίκιο μου• δε θέλω να το πάρω από αυτόν. Αλλά και όταν μου δίνει δίκιο ένας σοφός, ούτε τότε έχω δίκιο. Το αν εγώ έχω δίκιο, είναι εντελώς ανεξάρτητο από το αν μου το δίνει ένας βλάκας ή ένας σοφός.

Μολαταύτα, αυτό το δίκαιο επιδιώκαμε μέχρι τώρα. Αναζητούμε το δίκαιο και στρεφόμαστε γι' αυτό το σκοπό στο δικαστήριο. Σε ποιο; Σε ένα βασιλικό, σε ένα παπικό, σε ένα λαϊκό δικαστήριο κ.ο.κ. Μπορεί ένα σουλτανικό δικαστήριο να κρίνει σύμφωνα με ένα δίκαιο διαφορετικό από εκείνο που όρισε ως τέτοιο ο σουλτάνος; Μπορεί να μου δώσει δίκαιο, όταν εγώ αναζητώ ένα δίκαιο που δε συμφωνεί με εκείνο του σουλτάνου; Μπορεί π.χ. να μου απονείμει την εσχάτη προδοσία ως δικαίωμα, όταν αυτή σίγουρα δεν είναι δικαίωμα κατά την άποψη του σουλτάνου; Μπορεί ως δικαστήριο λογοκρισίας να μου δώσει ως δικαίωμα την ελεύθερη έκφραση της γνώμης μου, όταν ο σουλτάνος δε θέλει να ξέρει τίποτα γι' αυτό το δικό μου δικαίωμα; Τι ψάχνω τότε να βρω σ' αυτό το δικαστήριο; Ψάχνω να βρω το σουλτανικό δίκαιο, όχι το δικό μου• ψάχνω να βρω ξένο δίκαιο. Όσο αυτό το ξένο δίκαιο εναρμονίζεται με το δικό μου, θα βρίσκω αυτό το τελευταίο.

Το κράτος δεν επιτρέπει να επιτίθεται ο ένας άνθρωπος στον άλλο• αντιτίθεται στη μονομαχία. Ακόμη και ο παραμικρός διαπληκτισμός κατά τον οποίο κανένας από τους συμπλεκόμενους δε φωνάζει την αστυνομία τιμωρείται• εκτός αν δεν είναι ένα εγώ

"Εκείνοι που λένε ότι έχουν βάλει ένα ορισμένο σκοπό στη ζωή τους, λένε, χωρίς να το γνωρίζουν, πολύ μεγάλη ανοησία, διότι μοναδικός σκοπός της ζωής τους είναι αυτή η ίδια η ζωή." Στίρνερ Μαξ

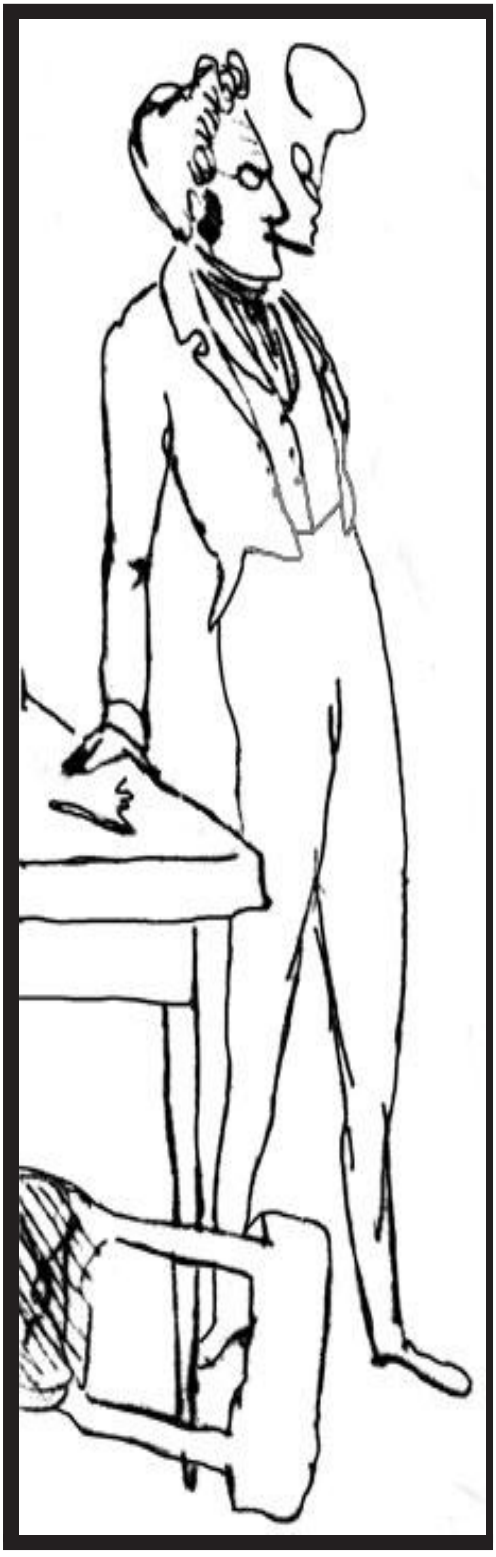

που χτυπάει ένα εσύ, αλλά, ας πούμε, ένας αρχηγός οικογένειας που χτυπάει το παιδί του: η οικογένεια δικαιούται να το κάνει αυτό, και στο όνομα της ο πατέρας, **εγώ όμως ως μοναδικός όχι.** [...]

[...] Τα κράτη διαρκούν μόνο για όσο καιρό υπάρχει μια κυριαρχούσα θέληση και θεωρείται ισοδύναμη με την ίδια θέληση. Η θέληση του κυρίου είναι – νόμος. Τι σου χρησιμεύουν όμως οι νόμοι σου, αν δεν τους υπακούει κανένας, τι σου χρησιμεύουν οι διαταγές σου, αν κανένας δε δέχεται διαταγές; Το κράτος δεν μπορεί να αρνηθεί την αξίωση να καθορίζει τη θέληση του ατόμου, να κερδοσκοπεί πάνω σ' αυτήν και να υπολογίζει σ' αυτήν. **Για το κράτος είναι απολύτως αναγκαίο να μην έχει κανένας ιδία θέληση• αν κάποιος έχει, το κράτος πρέπει να τον αποκλείσει (να τον κλείσει μέσα, να τον εξορίσει κτλ.)• αν έχουν όλοι ιδία θέληση, θα εξαλείψουν το κράτος.** Το κράτος δεν εννοείται δίχως κυριαρχία και δουλεία (υποτέλεια)• διότι το κράτος πρέπει να είναι κύριος όλων όσων περιλαμβάνει και η θέληση αυτή ονομάζεται «θέληση του κράτους».

Εκείνος που, για να υπάρξει, πρέπει να υπολογίζει στην απουσία θέλησης των άλλων, δεν είναι παρά το κατασκεύασμα αυτών των άλλων, όπως ο κύριος είναι κατασκεύασμα του υπηρέτη. Αν έπαυε να υπάρχει υποταγή, θα τελείωνε και η κυριαρχία.

Η ιδία θέληση του εγώ είναι ο καταστροφέας του κράτους• γι' αυτό κατηγορείται από το κράτος σαν «ξεροκεφαλιά». Η ιδία θέληση και το κράτος είναι θανάσιμα εχθρικές δυνάμεις, ανάμεσα στις οποίες δεν είναι δυνατή καμιά «διαρκής ειρήνη». [...]

[...] Μόνο γι' αυτό το χώρο παιχνιδιού, μόνο για λίγες ώρες χαρούμενα χοροπηδήματα διαπραγματεύονται. Από το κράτος ζητούν μόνον, όπως από έναν αψίθυμο μπαμπά, να μην είναι τόσο γκρινιάρικο. Αυτό πρέπει να επιτρέψει να γίνονται μερικές πομπές του Γαϊδάρου και παιχνίδια γελωτοποιών, όπως τα επέτρεπε η εκκλησία κατά το Μεσαίωνα. Οι καιροί όμως που μπορούσε να το κάνει αυτό δίχως κίνδυνο πέρασαν. **Παιδιά που βγήκαν μια φορά έξω ελεύθερα και πέρασαν μια ώρα δίχως το μαστίγιο, δε θέλουν πια να μπουν στο κελί.** Διότι ο ελεύθερος χρόνος δεν είναι πια ένα συμπλήρωμα του κελιού, δεν είναι μια αναζωογονητική αναψυχή, αλλά το αντίθετο της, ένα aut-aut(είτε-είτε). Κοντολογίς το κράτος είτε δεν πρέπει να ανέχεται πια τίποτα είτε πρέπει να ανέχεται τα πάντα και να τραβήξει προς το χαμό του• πρέπει να είναι είτε ευαίσθητο πέρα για πέρα είτε σαν ένας πεθαμένος, αναίσθητο. **Η ανοχή τελείωσε.** Αν το κράτος απλώσει ένα δάχτυλο, αρπάζουν ολόκληρο το χέρι. Τέρμα τα αστεία πια και κάθε αστείο, όπως το κέφι, η ευφυολογία, το χιούμορ κτλ. Γίνεται πικρή σοβαρότητα.[...]

[...] **Διότι στο κράτος το αχαλίνωτο εγώ, εγώ όπως ανήκω μόνο στον εαυτό μου, δε μπορώ να φτάσω στην εκπλήρωση και στην πραγματοποίηση μου. Κάθε εγώ είναι εκ γενετής εγκληματίας έναντι του λαού, του κράτους.** Γι' αυτό επιβλέπει αυτό τα πάντα, βλέπει στον καθένα – έναν εγωιστή και **τους εγωιστές τους φοβάται.** Προϋποθέτει το χειρότερο για τον καθένα και λαμβάνει μέριμνα, αστυνομική μέριμνα, «να μη συμβεί καμιά ζημιά στο κράτος», ne quid respublica detrimenti capiat (ώστε να μην υποστεί καμιά ζημιά η πολιτεία). Το αχαλίνωτο εγώ – και αυτό είμαστε πρωταρχικά και στο μυστικό εσωτερικό μας μέρος παραμένουμε έτσι πάντα – είναι μέσα στο κράτος ο εγκληματίας που δεν σταματά ποτέ. Ο άνθρωπος, ο οποίος άγεται από την τόλμη του, τη θέληση του, την αστοχασιά του και την αφοβία του, περιβάλλεται από κατασκόπους που έχει βάλει το κράτος, ο λαός. **Λέω ο λαός! Ο λαός – εσείς καλόκαρδοι άνθρωποι νομίζετε πως ο λαός είναι κάτι θαυμάσιο – ο λαός έχει πέρα για πέρα αστυνομικό φρόνημα. Μόνον όποιος αρνείται τον εαυτό του, όποιος εφαρμόζει «άρνηση εαυτού», είναι αποδεκτός από το λαό.** [...]

[...] Μιλήστε με το λεγόμενο εγκληματία όπως με έναν εγωιστή και θα ντραπεί, όχι επειδή παραβίασε τους νόμους και τα αγαθά σας, αλλά επειδή θεώρησε ότι άξιζε τον κόπο να αποφύγει τους νόμους σας και να επιθυμήσει τα αγαθά σας• θα ντραπεί που δεν περιφρόνησε εσάς και τα δικά σας, θα ντραπεί που φάνηκε τόσο λίγο εγωιστής. Δε μπορείτε όμως να μιλήσετε εγωιστικά μαζί του, **γιατί δεν είστε τόσο μεγάλοι όσο ένας εγκληματίας, γιατί εσείς – δεν διαπράττετε κανένα έγκλημα!** Και όμως θα έπρεπε να το ξέρατε, αφού «όλοι είμαστε αμαρτωλοί»• νομίζετε όμως προληπτικά ότι ξεφεύγετε από την αμαρτία, **δεν καταλαβαίνετε – διότι φοβάστε τον διάβολο – ότι το πταίσμα/ενοχή είναι η αξία του ανθρώπου. Ω, αν ήσασταν ένοχοι! Τώρα όμως είστε «σωστοί» - ε τότε συνεχίστε να κάνετε το καθετί σωστά για τον κύριο σας!** [...]

[...] Η κοινωνία θα ήθελε όντως να έχει ο καθένας το δικαίωμα του, μόνον όμως εκείνο που καθαγιάζει η ίδια, το κοινωνικό δικαίωμα, όχι το δικό του δικαίωμα. **Εγώ όμως δίνω ή παίρνω το δικαίωμα μου από τη δική μου πληρότητα δύναμης και απέναντι σε οποιαδήποτε ανώτερη δύναμη είμαι ο πιο αμετανόητος εγκληματίας.** Κάτοχος και δημιουργός του δικαιώματος, δεν αναγνωρίζω άλλη πηγή δικαιώματος από μένα, ούτε το Θεό ούτε το κράτος ούτε τη φύση ούτε τον ίδιο τον άνθρωπο με τα «αιώνια ανθρώπινα δικαιώματα» του ούτε το θεϊκό ούτε το ανθρώπινο δικαίωμα. [...]

"Η αλήθεια μιας εποχής είναι η έμμονη ιδέα της, και, αν οι άνθρωποι έβρισκαν αργότερα μια άλλη αλήθεια, αυτό συνέβαινε πάντα επειδή αναζητούσαν μια άλλη αλήθεια:μεταρρύθμιζαν μόνο την τρέλα και της φορούσαν ένα μοντέρνο ρούχο".

Μ.Στίρνερ

Το κείμενο που ακολουθεί είναι μετάφραση στα ελληνικά από το αγγλικό κείμενο που βρίσκεται στην διαδικτυακή αναρχική βιβλιοθήκη The Anarchist Library. Αναδημοσιεύεται από το blog Parabellum.

Είμαι ειδικός ένας Μηδενιστής
(Renzo Novatore, 21/05/1920, Μιλάνο)

I

Είμαι ατομικιστής επειδή είμαι αναρχικός και είμαι αναρχικός επειδή είμαι μηδενιστής. Αλλά καταλαβαίνω επίσης το μηδενισμό με το δικό μου τρόπο...

Δε με νοιάζει αν είναι Νορβηγικής ή Ανατολίτικης προέλευσης, ούτε αν έχει μία ιστορική, πολιτική, πρακτική παράδοση, ούτε αν ακολουθεί μία θεωρητική, φιλοσοφική, πνευματική ή διανοητική τέτοια. Αποκαλώ τον εαυτό μου μηδενιστή επειδή ξέρω πως μηδενισμός σημαίνει άρνηση.

Άρνηση κάθε κοινωνίας, κάθε σέκτας, κάθε κανόνα, κάθε θρησκείας. Αλλά δε λαχταρώ τη Νιρβάνα περισσότερο από ότι ποθώ τον απελπισμένο και ανίσχυρο πεσιμισμό του Σοπενχάουερ, ο οποίος είναι χειρότερος από τη βίαια αποκήρυξη της ίδιας της ζωής. Ο δικός μου πεσιμισμός είναι ενθουσιώδης και διονυσιακός, σαν φλόγα που πυρπολεί τη ζωτική μου αφθονία, που χλευάζει κάθε θεωρητική, επιστημονική και ηθική φυλακή.

Και αν αποκαλώ τον εαυτό μου ατομικιστή αναρχικό, εικονοκλάστη και μηδενιστή, είναι ακριβώς επειδή πιστεύω πως σε αυτά τα επίθετα υπάρχει η υψηλότερη και η πιο πλήρης έκφραση της θεληματικής και ριψοκίνδυνης ατομικότητας μου, η οποία, σαν ποταμός που ξεχειλίζει, θέλει να επεκταθεί παρασύροντας ορμητικά φράγματα και φράχτες ώσπου να πέσει πάνω σε γρανιτένιο βράχο, συνθλίβοντας και διαλύοντας στο πέρασμα του. Δεν αποκηρύσσω τη ζωή. Την εξυμνώ και την τραγουδώ.

II

Όποιος αποκηρύττει τη ζωή επειδή θεωρεί πως δεν είναι τίποτα άλλο από πόνος και θλίψη και δε βρίσκει το ηρωικό κουράγιο να αυτοκτονήσει είναι, κατά τη γνώμη μου, ένας τερατώδης υποκριτής και ένας ανήμπορος. Όπως ακριβώς είναι κάποιος, ένα οικτρό και κατώτερο πλάσμα εάν πιστεύει πως το ιερό δέντρο της ζωής είναι ένα διεστραμμένο φυτό στο οποίο μπορούν θα σκαρφαλώσουν όλοι οι πίθηκοι αργά ή γρήγορα και πως μετά, τη σκιά του πόνου θα τη διώξουν μακριά τα φωσφορίζοντα βεγγαλικά του πραγματικού Καλού...

III

Η ζωή, για μένα, δεν είναι ούτε καλή ούτε κακή, δεν είναι ούτε μια θεωρία ούτε μια ιδέα. Η ζωή είναι μια πραγματικότητα, και η πραγματική ζωή είναι πόλεμος. Για εκείνον που έχει γεννηθεί πολεμιστής, η ζωή είναι πηγή χαράς, για τους άλλους είναι πηγή ταπείνωσης και θλίψης. Δεν απαιτώ πια την ανέμελη χαρά απ' τη ζωή. Δε μπόρεσε να μου τη δώσει, και δεν θα είχα τι να την κάνω τώρα πια που η εφηβεία μου πέρασε...

Αντίθετα, απαιτώ να μου δώσει εκείνη τη διεστραμμένη χαρά της μάχης, που μου δίνει τους θλιβερούς σπασμούς της ήττας και τις ηδονικές ανατριχίλες της νίκης.

Ηττημένος στη λάσπη ή νικητής στον ήλιο, τραγουδώ τη ζωή και τη λατρεύω!

Το εξεγερμένο πνεύμα μου δε βρίσκει γαλήνη παρά μόνο στον πόλεμο, όπως ακριβώς δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευτυχία για το αλήτικο, γεμάτο άρνηση μυαλό μου από την, χωρίς αναστολές, επιβεβαίωση της ικανότητας μου για ζωή και αγαλλίαση. Κάθε μου ήττα είναι, για μένα, μονάχα ένα συμφωνικό πρελούδιο για μια νέα νίκη.

IV

Από τη μέρα που ήρθα στο φως -μέσα από μία τυχαία σύμπτωση που δε με ενδιαφέρει να εξηγήσω τώρα- κουβαλούσα μαζί μου το δικό μου Καλό και το δικό μου Κακό.

Εννοώ: τη χαρά και τη θλίψη μου, σε εμβρυακό στάδιο. Και οι δύο αναπτύχθηκαν μαζί μου στο πέρας του χρόνου. Όσο πιο έντονα αισθανόμουν χαρά, τόσο πιο βαθιά καταλάβαινα τη θλίψη. Δε μπορείς να καταπιέσεις το ένα χωρίς να καταπιέσεις και το άλλο.

Τώρα έσπασα την πόρτα και αποκάλυψα το γρίφο της Σφίγγας. Η χαρά και η θλίψη είναι απλά δύο ποτά με τα οποία μεθά ανέμελα η ζωή. Έτσι λοιπόν, η ζωή δεν είναι μία άθλια και τρομακτική έρημος, όπου ούτε ανθίζουν λουλούδια πια, ούτε δρέπονται πορφυροί καρποί.

Και ακόμα και η δριμύτερη θλίψη, αυτή που οδηγεί ένα δυνατό άνδρα στη συνειδητή και τραγική καταστροφή της ίδιας του της ατομικότητας, είναι μονάχα μία δραστήρια εκδήλωση τέχνης και ομορφιάς. Και επιστρέφει ξανά στο παγκόσμιο ανθρώπινο ρεύμα με τις εκτυφλωτικές ακτίνες του εγκλήματος που καταστρέφει και παρασέρνει όλη την αποκρυσταλλωμένη πραγματικότητα του περιγεγραμμένου κόσμου των πολλών, ώστε να ανυψωθεί προς την απόλυτη ιδανική φλόγα και να διαλυθεί στην ατελείωτη φωτιά του καινούριου.

V

Η εξέγερση του ελεύθερου ενάντια στη θλίψη είναι μονάχα η ενδόμυχη, παθιασμένη επιθυμία για μεγαλύτερη και πιο έντονη χαρά. Αλλά η μεγαλύτερη χαρά μπορεί να εμφανιστεί σε αυτόν μονάχα στον καθρέφτη της πιο βαθιάς θλίψης, για να ενωθούν αργότερα σε μία τεράστια βάρβαρη αγκαλιά. Και από αυτήν την τεράστια και παραγωγική αγκαλιά, αναβλύζει το υψηλότερο χαμόγελο του ισχυρού, καθώς, στα μέσα της σύγκρουσης, τραγουδά τον πιο βροντερό ύμνο στη ζωή.

Έναν ύμνο πλεγμένο από περιφρόνηση και χλεύη, από θέληση και δύναμη. Έναν ύμνο που δονείται και πάλλεται στο φως του ήλιου καθώς λάμπει πάνω στους τάφους, έναν ύμνο που ανασταίνει το τίποτα και το γεμίζει με ήχο.

VI

Πάνω από το δουλικό πνεύμα του Σωκράτη, που δέχεται στωικά το θάνατο και πάνω από το ελεύθερο πνεύμα του Διογένη, που δέχεται κυνικά τη ζωή, ανατέλλει ένα θριαμβικό ουράνιο τόξο, πάνω στο οποίο χορεύει ο ιερόσυλος εξολοθρευτής των νέων πνευμάτων, ο ριζοσπάστης καταστροφέας κάθε ηθικού κόσμου.

Είναι ο ελεύθερος που χορεύει εκεί ψηλά, καταμεσής της μεγαλόπρεπης φωτεινότητας του ήλιου.

Και όταν τεράστια σύννεφα ζοφερού σκοταδιού ξεπροβάλλουν από βαλτώδη βάραθρα για να θολώσουν τη φωτεινή θωριά του ή για να εμποδίσουν το δρόμο του, εκείνος ανοίγει το δρόμο με τις σφαίρες του Browning του ή σταματάει την πορεία τους με την αυταρχική του φαντασία, αναγκάζοντάς τα να υποταχθούν σαν ταπεινοί σκλάβοι στα πόδια του.

Άλλα μόνο εκείνος που γνωρίζει και εξασκεί την μανία της καταστροφής μπορεί να κατέχει τη χαρά, τη γεννημένη από την ελευθερία, εκείνης της μοναδικής ελευθερίας που γονιμοποιείται από τη θλίψη. Αντιστέκομαι στην πραγματικότητα του εξωτερικού κόσμου για χάρη του θριάμβου της πραγματικότητας του εσωτερικού μου κόσμου.

Απορρίπτω την κοινωνία για το θρίαμβο του Εγώ. Απορρίπτω τη σταθερότητα κάθε κανόνα, κάθε εθίμου, κάθε ηθικής για την επιβεβαίωση κάθε θελληματικού ενστίκτου, κάθε ελεύθερης συναίσθησης, κάθε πόθου, κάθε φαντασίας. Χλευάζω κάθε καθήκον και κάθε δικαίωμα για να μπορώ να τραγουδώ την ελεύθερη βούληση.

Χλευάζω το μέλλον του να υποφέρω και απολαμβάνω το καλό μου και το κακό μου στο παρών. Σιχαίνομαι την ανθρωπότητα γιατί δεν είναι η δικιά μου ανθρωπότητα. Μισώ τους τυράννους και απεχθάνομαι τους σκλάβους. Δε θέλω και δε ζητώ αλληλεγγύη, γιατί είμαι πεπεισμένος πως είναι μία νέα αλυσίδα και γιατί πιστεύω όπως και ο Ίψεν ότι ο πιο μόνος είναι και ο πιο δυνατός. Αυτός είναι ο Μηδενισμός μου. Η ζωή, για μένα, δεν είναι τίποτα άλλο από ένα ηρωικό ποίημα χαράς και διαστροφής γραμμένο από τα ματωμένα χέρια της θλίψης και του πόνου ή ένα τραγικό όνειρο τέχνης και ομορφιάς.

Renzo Novatore

“Υπάρχουν ελάχιστοι από αυτούς αλλά μέσω αυτών ανθεί η ζωή εν γένει. Χωρίς αυτούς η ζωή θα απονεκρωνόταν και θα σάπιζε. Υπάρχουν ελάχιστοι από αυτούς, αλλά βοηθούν όλο τον κόσμο να αναπνεύσει… Υπάρχουν όμως, όπως η καφεΐνη στο τσάι, όπως το άρωμα στα καλά κρασιά, από αυτούς προέρχεται ο καρπός και η ευωδία τους. Είναι ο ανθός των καλύτερων ανθρώπων , είναι η κινητήρια δύναμη των κινητήριων δυνάμεων, είναι το άλας του άλατος της γης.”

Νικολάι Τσερνισέφσκι

JAZZ BAND

Χαοτεχνίες

Ο Όσκαρ Ουάιλντ έχει γράψει πως «*Η Τέχνη είναι η πιο έντονη μορφή Ατομικισμού που γνώρισε ο κόσμος. Δελεάζομαι να πω ότι είναι η μοναδική αληθινή μορφή Ατομικισμού που γνώρισε ο κόσμος*». Και έχει απόλυτο δίκιο. Αυτό σα μια πρώτη απάντηση σε αυτούς που ίσως αναρωτιούνται τι δουλειά έχει η τέχνη σε ένα «πολιτικό» έντυπο. Η περιοριστική αντίληψη που θέλει τον άνθρωπο ένα «ζώον πολιτικό», δεν ταιριάζει στην εξεγερμένη ατομικότητα που αποζητά την ολόπλευρη ανάπτυξη της. Έξω από τα δεσμά του πολιτισμού και της πολιτικής. Γιατί η τέχνη εκτός από μορφή ψυχαγωγίας και έκφρασης, είναι και μορφή εσωτερικού στοχασμού και ανύψωσης. Είναι ένα από πιο όμορφα μονοπάτια που οδηγεί τη μοναχική ιδιοφυία στην κορυφή της, από την οποία χλευάζει την ανοησία και τον πιθηκισμό του όχλου, χωρίς να ντρέπεται στιγμή για τα δικά της πάθη. Ενάντια λοιπόν στο μονήρη υλισμό των κομμουνιστών, που θέλει να φορέσει και στην Τέχνη το «επαναστατικό» χαλινάρι κραυγάζουμε: « L'art pour l'art»! Γιατί όπως ξέρει κάθε καλός ποιητής όλες οι λέξεις νοηματοδοτούνται σύμφωνα με αυτά που ο καλλιτέχνης έχει στο μυαλό του. Και την λέξη «επανάσταση» δε τη χαρίζουμε. Αντί λοιπόν να μετατρέπουμε την ποίηση σε επαναστατικά μανιφέστα ας μετατρέψουμε την επανάσταση σε ποίηση...

In gladi veritas εκ μέρους της συντακτικής ομάδας

Ζωές (Αρθούρος Ρεμπώ, «Εκλάμψεις»)

I

Ω, τεράστιες λεωφόροι του άγιου τόπου, ταράτσες του ναού! Τι τον κάνανε το βραχμάνο που μου εξήγησε τις Παροιμίες; Από τον καιρό εκείνο, από κει κάτω, βλέπω ακόμα και τις γριές! Θυμάμαι τις ώρες από ασήμι και ήλιο προς τα ποτάμια, με το χέρι της εξοχής πάνω στον ώμο μου, και τα χάδια μας όρθια στις πιπεράτες πεδιάδες. – Μια πτήση από αλικά περιστέρια βροντά γύρω από τη σκέψη μου. – Εξόριστος εδώ, είχα μια σκηνή όπου να παίζω τα δραματικά αριστουργήματα όλων των λογοτεχνιών. Θα σας έδειχνα τα ανήκουστα πλούτη. Παρατηρώ την ιστορία των θησαυρών που βρήκατε. Βλέπω τη συνέχεια! Η σοφία μου είναι τόσο περιφρονημένη όσο και το χάος. Τι είναι το μηδέν μου, δίπλα στη νάρκωση που σας περιμένει;

II

Είμαι ένας εφευρέτης που άξιζα πολύ διαφορετική τύχη από όλους τους άλλους που προηγήθηκαν• ακόμα ένας μουσικός, που βρήκα κάτι όπως το κλειδί του έρωτα. Τώρα ευπατρίδης μιας τραχιάς πεδιάδας με λιτό ουρανό, προσπαθώ να συγκινηθώ με την ανάμνηση της ζητιάνας παιδικής ηλικίας, της μαθητείας ή ενός ερχομού με ξυλοπάπουτσα, της πολεμικής, των πέντε ή έξι χηρειών και μερικών γάμων όπου το γερό μου μυαλό με εμπόδισε ν΄ ανέβω στο διαπασών των συμμαθητών. Δε νοσταλγώ το παλιό μου μερίδιο από θεϊκή χαρά: ο φειδωλός αέρας αυτής της τραχιάς πεδιάδας τροφοδοτεί πολύ δραστήρια το βαύναυσό μου σκεπτικισμό. Αλλά καθώς ο σκεπτικισμός αυτός δε μπορεί εφεξής να κινητοποιηθεί και αφού εξάλλου είμαι αφιερωμένος σε μια και καινούρια συγκίνηση, περιμένω να γίνω ένας τρελός πολύ μοχθηρός.

III

Σε μια σοφίτα όπου κλείστηκα δώδεκα χρονών γνώρισα τον κόσμο, λάμπρυνα την ανθρώπινη κωμωδία. Σ' ένα κελάρι έμαθα ιστορία. Σε κάποια νυχτερινή γιορτή σε μια πολιτεία του Βορρά αντάμωσα όλες τις γυναίκες των παλιών ζωγράφων. Σε μια παλιά στοά στο Παρίσι μου δίδαξαν τις κλασικές επιστήμες. Σε μια μεγαλοπρεπή κατοικία κυκλωμένη από την Ανατολή ολάκερη εκπλήρωσα το απέραντο έργο μου και πέρασα τη λαμπρή μου αποστρατεία. Ανάμιξα το αίμα μου. Το χρέος μου, μου το ανέθεσαν. Δεν πρέπει πια να σκεφτόμαστε αυτό. Στην πραγματικότητα είμαι πέρα από τον τάφο και δεν έχω κέρδη.

"Άτιτλο"

Σήκω. Σήκω και κοίταξε
τριγύρω τον κόσμο που
ετοίμασαν για σένα.
Κι αρνσήσου τον' αρνήσου τον με όλη σου
τη δύναμη.
Μην προσπαθήσεις να γίνεις αυτό που
πρέπει, το ιδανικό' γίνε αυτό που είσαι.
Οι συγγραφείς κι οι "ειδικοί" πλασάρουν
εγχειρίδια ζωής.
Κάψτα όλα, και ακόμα, αν
καταλήξεις ότι κι αυτό είναι
ένα τέτοιο, κάψτο κι αυτό ' κάψε
κι εμένα μαζί.
Η φωτιά και η άρνηση είναι το όπλο σου.
Το ξέρεις καλά ότι η υποταγή είναι
ο γδάρτης της ζωής και του είναι.
Αγνόησέ μας αν κάπου κάπου
αναζητάμε την αλήθεια. Εσύ
ξέρεις ότι αυτά είναι μπούρδες.
Αλήθεια δεν υπάρχει.
Απλά τυφλωνόμαστε, αλλά χωρίς
κακή πρόθεση.
Γνωρίζεις καλά ότι κανείς δε
θα φέρει ευτυχία και γαλήνη.
Απολύτως κανείς ' γι' αυτό
αρνήσου να δεχτείς υποδείξεις
και κανόνες.
Πραγμάτωσε τη σκέψη σου, άσε
ελεύθερα τα συναισθήματά σου
και βίωσε κάθε σου πάθος.
Η ζωή είναι υπερβολικά σύντομη
για να τη χαραμίζουμε σε
ανούσιους τύπους και σκοπούς.
Ελευθέρωσε όλη τη δημιουργία
και την καταστροφή που
κρύβεις μέσα σου και κάψε τον
κόσμο ολόκληρο. Το δικό
σου και το δικό μου κόσμο.
Αρνήσου κάθε δέσμευση,
κάθε βραχνά που περιορίζει
εσένα και τα θέλω σου.
Εσύ που περιφρονείς κάθε
υβρεολόγο της ζωής και
επιδιώκεις το αδύνατο.
Το μυαλό και τη σκέψη σου κοίτα που
πλανούνται πάνω από το παρόν και τον
ακάθαρτο κόσμο μας.
Ζύγισε μέσα σου τα πάντα κι αποφάσισε
ποια αξίζουν για σένα.
Ξερίζωσε τα υπόλοιπα από μέσα σου και
μείνε μπρος στη συνείδησή σου γυμνή.
Και τότε θα γυρίσεις και θα
αντικρύσες τη μηδαμινότητα όσων σε
περιβάλλουν. Και θα είναι ξεκάθαρο πιο.
Είσαι αυτό που είσαι,
μακριά από κάθε θεό. Αρνείσαι κάθε
δεδομένη αλήθεια και στρέφεσαι
ενάντια σε κάθε ηθική.
Δέξου τις αδυναμίες όπως γίνονται
δεκτές οι δικές σου.
Γνωρίζεις το αυθόρμητο καλά.
Δεν καμόνομαι τον ποιητή.
Και συγχώρεσέ με αν νιώσεις
νουθεσία ή προσπάθεια επιβολής.
Ξέρεις ότι το σιχαίνομαι' δεν είναι
πρόθεσή μου, απλά γράφω αυτά
που σκέφτομαι και βλέπω.
Και αφού καθίσεις ξανά, σκίσε
τη σκέψη μου και προχώρα.
Δημιούργησε, κατάστρεψε και
γίνε ένα με το πιο βαθύ
σκοτάδι σου. Η τάξη στο
μυαλό και τη σκέψη είναι
οδυνηρό πράγμα.
Βίωσε το χάος και θα
"γεννήσεις ένα αστέρι που χορεύει".
Σ' ευχαριστώ.

Niger Lupus Negationis

Άτιτλο

Ρημάζοντας τις νύχτες των μητροπόλεων
κάνοντας σάλτο πίσω από τους φιλήσυχους δρόμους σας
ενοχλώντας τους ύπνους σας
και τα ψεύτικα γεμάτα απληστία όνειρά σας...
φυτρώσαμε ξαφνικά από το πουθενά και το τίποτα...
φυτρώσαμε εκεί που δε μας σπείρανε
σε καμένη γη
γιατί έτσι είναι η γη που ζούμε
και όποιος δεν τη βλέπει
απλά κάνει ότι δεν τη βλέπει
Τα γεμάτη αγάπη συναισθήματά μας
και οι καθαρές συνειδήσεις μας
δε σταματάνε πουθενά...
απαρνιόμαστε την κανονικότητα της βιτρινιάρικης ζωής σας
τις πλαστές κοινωνικές σχέσεις σας
την ίδια την κοινωνία που ζείτε
που επιλέξατε με τη θέλησή σας να ζείτε
και συνεχίζετε να ζείτε
και να ψηφίζετε τους μαλάκες που φυλακίζουν
που βιάζουν
που δέρνουν
που νομίζουν ότι φιμώνουν...
Προχθές είδα πολλά χέρια σε ένα παράθυρο με κάγκελα να χαιρετάνε
πως χωράνε τόσα χέρια σε ένα παράθυρο;
δε σας νοιάζει
δεν είδατε αυτό που είδα
ούτε ποτέ θα το δείτε
δεν είστε παρά μόνο εμπόδια στο δρόμο μας
στρατευμένα
κοινωνικά κοιμισμένα εμπόδια
που δέχονται εντολές...
Εμείς φυτρώσαμε ενοχλητικά ανάμεσά σας
στόχος μας είναι η καταστροφή των εμποδίων που δε μας αφήνουν να
ζούμε με αξιοπρέπεια
είτε τα εμπόδια είναι υλικά
είτε όχι
οι συνειδήσεις μας, μας καλούν στον αφανισμό τους
για μια ζωή χωρίς όρια
χωρίς φυλακές και εμπόδια...
μέχρι το τέλος μέχρι το μηδέν

“Η πέτρα, το σίδερο, το ατσάλι δεν αντέχουν.
Ο άνθρωπος αντέχει.”

Νίκος Καζαντζάκης

“Δεν θέλω να μας λυπούνται οι εχθροί μας μήτε και αυτοί που εγκάρδια αγαπάμε. Ακούστε λοιπόν την αλήθεια : ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ εμπρός στον πόλεμο. Απ’ την καρδιά μου σας αγαπώ, ήμουν και είμαι όμοιός σας και είμαι μαζί και ο πιο μεγάλος εχθρός σας. Τον εχθρό σας πρέπει να τον ζητάτε, στον πόλεμό σας πρέπει να μάχεστε για τις ιδέες σας. Κι αν η ιδέα σας νικηθεί, τότε η αξιοπρέπειά σας πρέπει να φωνάζει : ΝΙΚΗΣΑ!”

Φ. Νίτσε

Ο εχθρός έχει εδώ και καιρό παρατάξει όλες τις δυνάμεις του. Τα ένστολα καθάρματα του κράτους επιχειρούν κάτω από την υποστήριξη των κονδυλοφόρων ρουφιάνων. Η αποβλακωμένη κοινωνία είτε χειροκροτεί είτε σοκάρεται, προφασιζόμενη τα παλιά καλά άσφαιρα ανθρωπιστικά αισθήματά της.
Υπάρχουν όμως και εκείνοι που πολεμούν. Αυτό το ασκέρι αρνητών, το ζωντανό περιθώριο, οι ανυπότακτοι και οι εγκληματίες της σκέψης και της δράσης. Εκείνοι που επέλεξαν να ζουν με το κεφάλι ψηλά και τη φωτιά στη θωριά τους.

Τώρα και Πάντα
Εξέγερση, Επίθεση, Εκδίκηση
ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΟΥΦΑΛΕΣ!

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ 4 ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥ
Ν.ΡΩΜΑΝΟ, Δ.ΠΟΛΙΤΗ, Α.-Δ.ΜΠΟΥΡΖΟΥΚΟ, Γ.ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ

Μέτωπο αναρχομηδενιστικής συνείδησης
για τη διάχυση του Αρνητικού